

ሲመለከቱ የእግዚአብሔር አብንና የቅዱሳን መላእክቱን ትእግሥት አይደለምን? ይስሐቅ መሬታዊ የሆነ የክርስቶስ ምሳሌ ነው። ትውፊት እንደሚያስረዳው ይስሐቅ ሊሠዋ የሄደው መጋቢት 29 ቀን ዓለም በተፈጠረበት ዕለት ነው። የመጨረሻው የፍርድ ቀንም በዚህ ዕለት እንደሚሆን ይታመናል። የመሥዋእቱ ሥፍራ እግዚአብሔር በጽዮን ተራራ ቤተ ክርስቲያን እንዲሠራለት ያዘዘው ሥፍራ እንደሆነ ይታመናል። ጽዮን ማለት የሕይወት መስታወት ማለት ነው። በዚህ ሥፍራ ነበር አብርሃም በአዲስ ኪዳን ሊገለጥ ያለውን ሕይወት በመስተዋት ውስጥ የተመለከተው። በሐዋርያት ዘንድ የተመሰገነ ቅዱስ ያዕቆብ አብርሃም ይስሐቅን በመሠዊያው ፊት ለመሥዋእትነት ሲያቀርበው በሥራ የጸደቀ ነበር ይለናል። በሌላ መልኩ ቅዱስ ጳውሎስ በእምነት የጸደቀ ይለዋል። እርስ በርሳቸው የሚቃረኑ ይመስላል። ነገር ግን ይኸንን ልንረዳው የሚገባው አብርሃም ይስሐቅን ከማቅረቡ በፊት አምኗል። ይስሐቅም የእምነት ሽልማት ሆኖ ተሰጥቶታል። በተመሳሳይ ሁኔታ ይስሐቅን በመሠዊያው ፊት ሲያቀርበው የሚፈለግበትን ሥራ ብቻ የሠራ አልነበረም። በእምነት ጭምር አደረገው እንጂ። ዘሩ ይስሐቅ እንደሰማይ ከዋክብት ሊቆጠር እንደሚችል አምኗል። እግዚአብሔር ከሞት እንኳን አንሥቶ የገባውን ቃል ኪዳን መፈጸም እንደሚችለው ተገንዝቧል።

ምዕራፍ ሦስት

እምነትና አንደበት

ቅዱስ ያዕቆብ በዚህ ምዕራፍ እምነትና አንደበትን በተመለከተ ጽፏል። ይኸውም ፈሪሳውያን የሆኑ አይሁድ የነበረባቸውን የተሳሳተ መረዳት ለማስተካከል አስቦ ነው በዚህ ምዕራፍ የሚከተሉት ዋና ዋና ነጥቦች ተካተዋል።

ማስተማርን መውደድ ቁ.፩-፪

የአንደበት አደገኛነት ቁ.፪-፮

አንደበትን እንዴት መቆጣጠር እንደሚቻል ቁ.፯-፲፪

አንደበትና እውነተኛ ጥበብ /ቁ.፲፫-፲፰/

ማስተማርን መውደድ

“ወንድሞች ሆይ ከእናንተ ብዙዎች አስተማሪ አይሁኑ የባሰውን ፍርድ እንድንቀበል ታውቃላችሁና” /ቁ.፩/

ሥራ የተለየው የሞተ እምነት ሰውን ሳይማር አስተማሪ እንዲሆን ያደርገዋል። አንድ ሰው ንግግር ይጨምራል እርሱ የልብ መሰበርን ገንዘብ ሳያደረግ ሌሎችን ያስጠነቅቃል። ለዚህም ነው ቅድስት ቤተ ክርስቲያን ካህናት እንኳን ሳይቀሩ የንስሐ አባት እንዲኖራቸው የምታደርገው ስለዚህ በአገልግሎት ጊዜያቸው ሊያገኙ የሚገባቸውን መንፈሳዊ ብርታት እንዲያገኙ ታደርጋቸዋለች።

ሐዋርያው ደቀ መዝሙሩን ጢሞቴዎስን እንዲህ ሲል መክሮታል፡- “ለራስህና ለትምህርትህ ተጠንቀቅ /፩ጢሞ.፩፥፲፮/ በቅዱሱ ቅዳሴ ጊዜ ቅድስት ቤተ

ክርስቲያን የምታስተምረን ካህኑ ስለ ሕዝቡ ኃጢአት ሥርየትን ከመለመኑ አስቀድሞ ስለራሱ ኃጢአት ሥርየትን መጠየቁን ነው። ቅዱስ አውግስጢኖስ እንዲህ ይላል፡- እንደ እግዚአብሔር ሞግዚትነታችን እናንተን እንጠብቃለን እኛንም እግዚአብሔር እንዲጠብቀን እንማጸናለን። እኛ የእናንተ እረኞች ነንና በእግዚአብሔር ጥላም ሥር ነን። እኛም በጎችና ከእናንተ ጋር በአንድነት ጥበቃ የሚያስፈልገንም ነንና። እግዚአብሔር አንድ ጌታ ነው እኛ የእርሱ ትምህርት ቤት ተማሪዎች ነን። ራሱን በትሕትና እኛን ለመፈለግ ሲል ዝቅ ያደረገውን መድኃኒታችንን የምንፈልገው ከሆንን ራሳችንን ዝቅ ዝቅ እናድርግ። እንዲህ ከሆነ ከመካከላችን ማንም ምንም እንዳልሆነ ያስባል። በእኛ ውስጥ ያለ ማንኛውም መልካም ነገር መገኛው ከእግዚአብሔር ዘንድ ነው። እርሱ የመልካም ነገር ሁሉ መገኛ ነውና።

ቅዱስ ዮሐንስ አፈወርቅ እንዲህ ይላል፡- ምሳሌ ሳይሆኑ ማስተማር የማይጠቅም ብቻ ሳይሆን ታላቅ ቅጣትና ወደፍርድም መንበር እንድንቀርብ የሚያደርገን ነው። የሚሰብኩትን የማይኖሩ ወገኖች ለእነርሱ የተጠበቀባቸው የዘላለም ቅጣት ነው። ስለዚህ ምሳሌነት የሌላቸውን ወገኖች ትምህርት አትቀበሉ። በሚናገረውና በሚሠራው መካከል ተቃርኖ ከሌለ ሰውነቱን በሙሉ መቆጣጠር ከቻለ ራሱን ከቅጣት ይጠብቃል። እነዚህንና የመሳሰሉትን ነገሮች እያስተማረ እምነቱን የሚወክለውን ትክክለኛ ነገር እየተናገረ ተግባርንም ከጨመረበት ይህ ዓይነት መምህር ለዚህ ዓለም

ነገር ፍቅር የሌለው እንደሆነ እንመለከታለን። ኩራት ብዙ አገልጋዮችን መልካም ነን የተሻልን ነን ብለው እንዲያስቡ አድርጓቸዋል።

ስለዚህም ምክንያት ሐዋርያው "ብብዙ ነገር እንሰናክላለንና / ቁ.፪/ አለ።

በተለይም በቀደመችው ቤተ ክርስቲያን ያገለግሉ የነበሩ አንዳንድ ካህናት በኩራትና በትእቢት መልካም እንደሆኑ ይናገሩ ነበር። ኃጢአትም የለብንም ስለዚህ ጸድቀናል በማለት ይናገሩም ነበር። ይህ ኑፋቄ ከዘመነ ሐዋርያት ጀምሮ ይሠራ ነበር። የመጽሐፍ ቅዱስ አስተምህሮና የቅዱሳን አባቶቻችን ንግግር የሚያስተምረን እረኞች ከሌላው ወገን የበለጠ ሊቀበሉ ያለው መከራ መራር መሆኑን ነው። ምክንያቱም ሰይጣን መምህሩን ሲመታው መንጋው በቀላሉ ይበተናልና ነው።

ቅዱስ ዮሐንስ አፈወርቅ እንዲህ ይላል፡- ሊቀ ጳጳሱ እንኳን ቢሆን ለድካም የተጋለጠ ነው። ስለዚህ ለደካሞች ርኅራኄ ሊያደርግላቸው ይገባል። ለወንድሞቹና ለመንፈሳውያን ልጆቹ ይቅርታን ያድርግ።

ፍጹምነት ደረጃ ላይ የደረሰ ወገን በውስጡ የእግዚአብሔርን ጽድቅ ይዟል። እርምጃም ይኸንን ገንዘብ ለማድረግ መንገዱ ነው። ስለዚህ ምክንያት ነው ቅዱስ ያዕቆብ ፍጹምነትንና አንደበት መግራትን ያገናኛቸው። ከሐዋርያት የተሻለ የከበረ ማነው? እነርሱ እንኩዋን ድካም ተገኝቶባቸው ነበረ። አንድ ሰው እኛ በብዙ ምክንያት እንሰናክላለን ማለት

ይገባዋል። ነገር ግን ንስሐ ስንገባ ለኃጢአታችን ሥርየትን እናገኛለን። በተለይም ከፈቃዳችንና ከአቅማችን በላይ ሆኖ ከሠራነው ኃጢአት እንፈታለን።

የአንደበት አደገኝነት

በቃል የማይሰናከል ማንም ቢኖር እርሱ ሥጋውን ሁሉ

ደግሞ ሊገታ የሚችል ፍጹም ሰው ነው። /ቁ.፪/

ሐዋርያው ትምህርቱን ያለፍቅር ከማስተማር ነጥብ ጀምሮ ወደ ያለትምህርት ከሚደረግ ብዙ ወሬ ተሸጋግሯል። አንደበቱን የማይገራ ሰው ሰውነቱን መቆጣጠር አይቻለውም። ሕይወቱ በሙሉ የተሰነካከለ ይሆናል። ነገር ግን አንደበቱን መግታት የሚቻለው ሰው እርሱ ፍጹም ሰው ነው። እርሱ መንፈሳዊ ብስለት ላይ የደረሰ ነው ይላል።

ብዙ ማውራት ራስን ከፍ ከፍ ከማድረግ የሚነሣ እሾህ ነው። ከዚህ እሾህ ራስን መውደድና ትዕቢት ይመነጫል። ብዙ ማውራት የድንቁርና ምልክትም ነው። ወደ አላስፈላጊ ሳቅ ውስጥም ያስገባል። ግብዝነትን ቅጥፈትን ይወልዳል። ተመስጦ የማጣት ስሜትን ያመጣል። ወደ እንቅልፍም ይመራል። መንፈሳዊ ልብን ያቀዘቅዛል። ጸሎታችን ለብ ያለ እንዲሆን ያደርገዋል። ቅዱስ ያዕቆብ የአንደበትን አደገኝነት ምሳሌ አሳይቷል።

“እነሆ ፈረሶች ይታዘዙልን ዘንድ ልንም በአፋቸው ውስጥ እናገባለን ሥጋቸውን ሁሉ እንመራለን /ቁ.፩/

ልንም ጭንቅላታቸውን እንዲያዞሩ ብቻ ሳይሆን አጠቃላይ የፈረሱን ሰውነት ለመቆጣጠር ይጠቅመናል። ስለዚህ

መድኃኒታችንን እንዲህ እንበለው “በአንደበቱ እንዳልበት መንገዴን እጠብቃለሁ” /መዝ.፴፱፥፩/ ስለዚህ ሰውነታችን አይሰናከልም።

“እነሆ መርከቦች ደግሞ ይህን ያህል ታላቅ ቢሆኑ በዐውሎ ነፋስም ቢነዱ የመሪ ፈቃድ ወደሚወደው ስፍራ እጅግ ታናሽ በሆነ መቅዘፊያ ይመራሉ፤ እንዲሁም አንደበት ደግሞ ትንሽ ብልት ሆኖ በታላላቅ ነገር ይመካል። እነሆ ትንሽ እሳት እንዴት ያለ ትልቅ ጫካ ያቃጥላል። /ቁ.፩-፩/”

የመርከቡ ካፒቴን መርከቡን የሚመራው ታናሽ በሆነ መቅዘፊያ ነው። ካፒቴኑ መቅዘፊያውን እንደሚገባው ካልተጠቀመበት መርከቡን በሙሉ አቅጣጫውን ይስታል። ናቡከደነጾር መቅዘፊያውን እንደሚገባው አልተጠቀመበትም እርሱም አንደበቱን ነው። ራሱን ከፍ ከፍ አደረገ እንዲህም አለ፡- “ይህች እኔ በጉልበቴ ብርታት ለግርማዬ ክብር ለመንግሥት መኖሪያ እንድትሆን ያሠራኝታ ታላቁቱ ባቢሎን አይደለችምን አለ /ዳን.፩፥፳፱/ የዘራውን አጨደ፤ ቃሉም ገና በንጉሡ አፍ ሳለ ድምፅ ከሰማይ ወደቀና “ንጉሥ ናቡከደነጾር ሆይ መንግሥት ከአንተ ዘንድ አለፈች ተብሎ ለአንተ ተነግሯል። ልዑልም በሰዎች መንግሥት ላይ እንዲሰለጥን ለሚወደውም እንዲሰጠው እስክታውቅ ድረስ ከሰዎች ተለይተህ ትሰደዳለህ መኖሪያህም ከምድር አራዊት ጋር ይሆናል እንደበሬም ሣር ትበላ ዘንድ ትገደዳለህ ሰባት ዘመናትም ያልፍብሃል አለው /ዳን.፩፥፴፩፥፴፪/

ሄሮድስም በትንሹ መቅዘፊያ ምክንያት ሰዎች እርሱን

እያደነቁ እንዲህ ይሉ ነበር፡- “ከጢሮስና ከሲዶና ሰዎችም ጋር ተጣልቶ ነበር በአንድ ልብ ሆነውም ወደ እርሱ መጡ የንጉሡንም ቢትወደድ በልደደስን እሺ አላቸው፤ ዕርቅ ለመኑ፤ አገራቸው ከንጉሥ አገር ምግብ ያገኝ ነበረና፡፡ በተቀጠረ ቀንም ሄሮድስ ልብሰ መንግሥቱን ለብሶ በዙፋን ተቀመጠ እነርሱንም ተናገራቸው፡፡ ሕዝቡም የእግዚአብሔር ድምፅ ነው የሰውም አይደለም ብለው ጮኹ፡፡ ለእግዚአብሔርም ክብር ስላልሰጠ ያን ጊዜ የጌታ መልአክ መታው በትልም ተበልቶ ሞተ” /ሥራ.፲፪፥፳-፳፫/

ቅዱስ ጴጥሮስም በአንዲት ቃል ምክንያት መራራ ለቅሶን አልቅሷል፡፡ ሰይፍ የሚገድለው ሥጋን ነው፤ አንደበት የሚገድለው ነፍስን ነው፡፡ አንደበት ለበጎም ቢሆን ለክፋትም ቢሆን ልክን አያውቅም፡፡

ክርስቶስ እግዚአብሔር መሆኑን የሚቀበል የሚያመሰግንም አንደበት እርሱ በበጎነት ጫፍ ላይ ሁሉ የደርሰ ነው፡፡ ከዚህ በተቃራኒ የባሕርይ አምላክነቱን የሚክድ አማላጅ ነው የሚል በክፋት ሁሉ ጉድጓድ ሥር ነው፡፡ በአንደበቱ አልስትም ብሎ ማንም ሰው ራሱን አያታልል እግዚአብሔር ከመካድ የበለጠ ክፋ ንጢአት ምን ሊኖር ይችላል? ይህ የሚፈጸመው በአንደበት ነው፡፡ ሰይጣን የወደው በስርቆት በዝሙት በሌላም ኃጢአት አልነበረም በምላሱ ምክንያት ግን ወድቋል፡፡ እንዲህ አለ፡- “ወደ ሰማይ አርጋለሁ ዙፋኔንም ከእግዚአብሔር ከዋክብት በላይ ከፍ ከፍ አደርጋለሁ በሰሜን ዳርቻ በመሰብሰቢያ ተራራ ላይ እቀመጣለሁ ከደመናዎችም ከፍታ በላይ አርጋለሁ በልዑልም እመሰላለሁ” /ኢሳ.፲፪፥፲፫-

፲፬/ አለ፡፡

አንደበት ብዙ በተናገረ ቁጥር ይበድላል፤ ብዙ በበደለ መጠን የሚቀበለው መከራ ያንን ያህል ከፍ ያለ ነው፡፡

ቅዱስ ዠሮም እንዲህ ይላል፡- አይሁድ የሚናገሩትን ከንቱ ንግግር በመቃወም ቅዱስ ያዕቆብ አንደበትን ብቻውን ነጥሎ አውጥቶታል፡፡ አሳባቸው ያለው በሰውነታቸው ውስጥ ሁሉ እንደመርዝ ተሰራጭቶ ነውና ለሁሉም እንደሚሠራ እንመለከታለን፡፡

“እንዲሁም አንደበት ደግሞ ትንሽ ብልት ሆኖ በታላላቅ ነገር ይመካል እነሆ ትንሽ እሳት እንዴት ያለ ትልቅ ጫካ ያቃጥላል አንደበትም እሳት ነው፡፡ አንደበት በብልቶቻችን መካከል አመጸኛ ዓለም ሆኗል፡፡ ሥጋን ሁሉ ያሳድፋልና የፍጥረትንም ፋጫ ያቃጥላል በገሃነምም ይቃጠላል /ቂ.፩፥፲፪

ትንሽ የእሳት ብልጭታ ጫካውን በሙሉ ታቃጥላለች ስለዚህ “ሥጋህን በኃጢአት እንዳያስተው ለአፍህ አርነት አትሰጥ” /መክ.፭፥፮/ ተብሎ ተጻፈ፡፡ አንደበት የኃጢአት እሳት እንዲጫር የሚያደርግ ነው፡፡ በሰውነታችን ሁሉ እሳት እንዲቀጣጠል ያደርጋል፡፡ ሰው የጸሎት ኃይሉን ያደክማል፤ መከፋፈልን ያመጣል፤ ጥላቻን ይዘራል፤ ሰው ውስጣዊና ውጫዊ ሰላምን እንዲያጣ ምክንያት ይሆናል፡፡ ይህ ሁሉ የሚሆነው ከዲያቢሎስ በሚጫር እሳት ምክንያት ነው፡፡

አንደበታችንን እንዴት መቆጣጠር እንችላለን?

“የአራዊትና የወፎች የተንቀሳቃሾችና በባሕር ያለ የፍጥረት ወገን ሁሉ በሰው ይገራል ደግሞም ተገርቷል ነገር ግን

አንደበትን ሲገራ ማንም ሰው አይችልም የሚገድል መርዝ የሞላበት ክፉት ነው /ቁ.፩፡፭/

ቅዱስ ያዕቆብ አንደበት አይገራም አይለምድም አላለም። ሰዎች መልካም ነገር እንዲናገር ዝምም እንዲል እያለማመዱት አይደለም። አንደበት ሲገራ ይህንን ያደረገ እግዚአብሔርን እናመሰግናለን። በርኅራኄውና በእርዳታው የሚራዳን ነው።

ሰው የዱር አራዊትን መግራት ችሏል። አንደበቱን ግን መግራት አልተቻለውም። ሰው ሁሉንም ነገር መግራት ማሰልጠን ችሎአል። ራሱን መግራት ግን አልተቻለውም። የሚፈራውን ነገር ሁሉ አሰልጥኗል። ነገር ግን የሚፈራውን ራሱን መግራት ማሰልጠን አልተቻለውም። አንደበታችንን ይገራልን ዘንድ እግዚአብሔርን እንፈልገው። አንተ ሰው በመሆንህ አንደበትህን ማሰልጠን አይቻልህም እግዚአብሔርን አንደበታችንን መግራት እንዲያሰለጥን እንዲህ እንበለው “አቤቱ ለአፌ ጠባቂ አኑር የከንፈሮቹን መዝጊያ ጠብቅ ልቤን ወደ ክፉ ነገር አትመልሰው።» /መዝ.፪፱፡፩/ እንበለው።

የእግዚአብሔርን መልክ የያዘ ሰው የዱር አንበሳ እያላመደ እግዚአብሔር የእርሱን መልክ የያዘ ሰውን እንደምን አያሰለጥነውም?

ሰለዚህ ተስፋችን በሚያሰለጥንን በአምላካችን ላይ ነው። ራሳችንን ለእርሱ አሳልፈን እንስጥ ምሕረቱንም እንለምን። እስኪያሰለጥንን ድረስ ራሳችንን ለእርሱ እናስገዛ ፍጹማን መሆን ይቻላል። እግዚአብሔር አንደበታችንን በመግራት

በንጽሕና መንገድ ሁሉ እንንዝ ዘንድ ፈቃዱ ነው። እናንተ የዱር አራዊትን ለማልመድ ልጓም የምትጠቀሙ ከሆነ እግዚአብሔርም መንፈሳዊ ልጓምን ተጠቅሞ ባሕርያችንን ከአውሬነት ባሕርይ ወደ ሰውነት ባሕርይ ቀይሮ ልጆች የምንሆንበትን ጸጋ ያሳናጽፈናል።

ቅዱስ አውግስጢኖስ እንዲህ ይላል አንደበት የተወረወረ ሰይፍ ነው። ነገር ግን በዚህ ሰይፍ ሌሎችን ወገኖቻችንን አንጉዳበት የራሳችንን ኃጢአት ቆርጠን እንጣልበት እንጂ። ማቅሮሊያንስ እንደገለጡት በቀቀኖች የሰውን ቋንቋ እስኪናገሩ ድረስ ያለማምዷቸዋል። እንዲህ እንዲሉ “አሸናፊው ንጉሥ ድል አድራጊው ንጉሥ ቁሣር ሆይ ሰላምታ ይገባኛል። ይህ ከጦርነት መልስ ለሮማውያን ቁሣር የሚቀርብ የማይረሳ ምስጋና ነበረ። ጌታ አንደበታችንን አሸናፊው ንጉሥ መድኅኒታችንን ያመሰግን ዘንድ ምስጋናን ማስለመድ ይሳነዋልን? አይሳነውም።

“መርዝ የሞላበት ክፉት ነው /ቁ.፩/

ቅዱስ ጳውሎስ ክፉ የሚሠራ ሰውን ለመገሠጽ ሲፈልግ እንዲህ አለ “ጻድቅ የለም አንድስ ስንኳ አስተዋይ የለም፤ እግዚአብሔርን የሚፈልግ የለም፤ ሁሉ ተሳስተዋል በአንድነትም የማይጠቅሙ ሆነዋል፤ ቸርነት የሚያደርግ የለም አንድስ ስንኳ የለም። ጉሮሮአቸው እንደ ተከፈተ መቃብር ነው /ሮሜ.፫፡፲፥፲፫/ ይህ የሚያመለክተው ሰው ምን ያህል ክፉት ለመሥራት እንዳዘነበለ ነው። የክፉቱ ምስጢር ተፈጥሮአዊ አይደለም በአንድ ወቅት እግዚአብሔርን

የሚያመሰግን በሌላ ጊዜ ወንድሞቼን የሚራገም ሆኖ የተፈጠረ አይደለም፡፡ ቅዱስ ያዕቆብ እንዲህ ይላል፡-

“በእርሱ ጌታንና አብን እንባርካለን በእርሱም እንደ እግዚአብሔር ምሳሌ የተፈጠሩትን ሰዎች እንረግማለን፤ ከአንድ አፍ በረከትና መርገም ይወጣሉ፡፡ ወንድሞቼ ሆይ ይህ እንዲህ ሊሆን አይገባም፡፡ ምንጭስ ከአንድ አፍ የሚጣፍጥንና የሚመርን ውኃ ያመነጫልን? ወንድሞቼ ሆይ በለስ ወይራን ወይስ ወይን በለስ ልታፈራ ትችላለችን ከጨው ውኃም ጣፋጭ ውኃ አይወጣም /ቁ.፱-፲፪/

አንደበታችንን በጸሎት ጊዜ እግዚአብሔርን ለማመስገን ስንጠቀምበት በእግዚአብሔር አምሳል የተፈጠሩ ወንድሞቻችንን ስንረግምበት የምንሰድበው የፈጠራቸውን አምላካቸውን ነው፡፡ ፍቅሩን እናጣለን፤ እርሱ ራሱን አሳልፎ እስከሚሰጥ ድረስ እንዲሁ የሰውን ልጆችን በፍጹም ፍቅር ወድዷልና እኛም ወንድሞቻችንን እንዲሁ እንወደዳቸው፡፡ የወይራ ዛፍ ወይራን የበለሰም ዛፍ በለስን ብታፈራ መልካም ነው፡፡ ነገር ግን በለስ ወይራን ወይራ በለስን ለማፍራት የተለመደ ነገር አይደለም፡፡

በተመሳሳይ ሁኔታ አንደበት እያንዳንዱ ሰው ለተፈጠረለት ዓላማ እርሱም መድኃኒታችንን ለማመስገን ብቻ ሊያውለው ይገባል፡፡ ልጅ አባቱን ሊሳደብበት ወጣት አዛውንቶችን ሊያቃልልበት ኀጢአተኞችንም ሊዳኝበት አንደበት አልተሰጠውም፡፡ ስለዚህ ትክክለኛ የሆነውን ጥበብ ልናውቅ ገንዘብም ልናደርግ ይገባናል፡፡ መችና እንዴት መናገር እንደሚገባንም እንረዳ” ምንጩ የሰው ልብ ነው፡፡

የማያቋርጠው ምንጭ ንግግሩ ነው፡፡ በአፉ ለዘለዓለም ይፈሳል ፤ጣፋጩ ውኃ እውነተኛ የሆነው ደግሞ ነው መራራው ውኃ ከዚህ በተቃራኒ ያለው ነው፡፡

አንደበትና እውነተኛ ጥበብ

“ከእናንተ ጥበበኛና አስተዋይ ማነው? በመልካም አኗኗሩ ሥራውን በጥበብ የዋሃነት ያሳይ” እውነተኛ ጥበብ በአእምሮአችን ውስጥ በታጨቀ የእውቀት ብዛት የሚገለጥ አይደለም” ነገር ግን የሚገለጠው

በሥራ

ሥራውን በጥበብ የዋሃነት ያሳይ”

ከመነኮሳት አንዱ እንዲህ ይላል፡- የመንፈሳዊ እውቀት ብርሃንን ማየት ከወደድህ ያለ ኩራትና ያለ ሐሰት ይህንን በረከት ልትለምን ይገባሃል “ልባቸው ንጹሕ የሆኑ ብፁዓን ናቸው እግዚአብሔርን ያዩታልና” /ማቴ.፭፡፳፫/፡፡ ይህ አንቀጽ መልእክ ለዳንኤል ከነገረውን ጋር ተመሳሳይ ነው፡፡ “ጥበበኞቹም እንደሰማይ ፀዳል ብዙ ሰዎችንና ወደ ጽድቅ የሚመልሱ እንደ ከዋክብት ለዘላለም ይደምቃሉ /ዳን.፲፪፡፫/ ስለዚህ ለማንበብና ተግባራዊ የሆነ እውቀትን ገንዘብ ለማድረግ ተጋድሎ ማድረግ ይጠበቅብናል፡፡ ክርስቲያኖች ታላቅ ጥረትን ካደረጉ በኋላ ሽልማት ይሆናቸው ዘንድ መንፈሳዊ እውቀትን ገንዘብ ያደርጋሉ፡፡ አንዴ ይኸንን ዕውቀት ካገኙ ከሕጉና ከትእዛዛቱ ብቻ ተጠቃሚ የሚሆኑ ሳይሆኑ “ከትእዛዛትህ የተነሣ አስተዋልሁ ስለዚህ የሐሰትን መንገድ ጠላሁ” መዝ.፪፻፱፡፻፳/ የሚሉ ይሆናሉ፡፡

የዋገነት

ቅዱስ ያዕቆብ እንዲህ ይላል፡-“በጥበብ የዋገነት ያሳይ” የአስተዋዮች ዕውቀት ትሕትናንና የዋገነትን የተመላ ነው፡፡ ኩራትና ትዕቢት ከእነዚህ ወገኖች ፈጽሞ የራቀ ነው የዚህን ጥበብ ምልክት ሐዋርያው እንዲህ በማለት ገልጿል፡፡

“ነገር ግን መራራ ቅናትና አድመኝነት በልባችሁ ቢኖርባችሁ አትመኩ በእውነትም ላይ አትዋሹ፡፡ ይህ ጥበብ ከላይ የሚወርድ አይደለም፤ ነገር ግን የምድር ነው፤ የሥጋም ነው፤ የአጋንንትም ነው፤ ቅናትና አድመኝነት ባለበት ሥፍራ በዚያ ሁከትና ክፉ ሥራ ሁሉ አሉና /ቂ.፲፱-፲፮/

መከራ ቅናትና አድመኝነት ባለበት ሥፍራ የሚገኝ ጥበብ እርሱ የውሸት ጥበብ ነው፡፡ ሰው ቅናት ሊኖረው የሚገባው “እንደ ንጽሕት ድንግል ወደ ክርስቶስ ዘንድ ለመቅረብ ነው፡፡ /፪ቆሮ.፲፩፥፪/

ክርስቲያኖች ሆይ ክፋትና ኃጢአትን ፍሩ እርሱም ገዳይ ነው፡፡ እርሱ የተገነባው በእውነት ላይ አይደለም፡፡ በስሜትም ነው፤ የሥጋም ነው፤ ቅዱስ ጴጥሮስ ሰይፍ መዞ የሊቀ ካህናቱን ወታደር ጆሮ ቆርጦ ነበር፡፡ ይህ ዓይነት ቅናት ራስን ወደ መውደድና እውነትን ወደ መዘንጋት የሚወስድ መንገድ ነው፡፡ ቅናትና አድመኝነት ሲኖር መደነጋገርና ሁሉም የክፋት ምንጭ በዚያ ይኖራል፤ እርሱም ውስጣዊ ሰላማችንን የሚያሳጣን ነው /፪ቆሮ.፲፱፥፴፱/ መራራ ቅናትና አድመኝነት በልባችን ሲኖር ልብን ያሳድፋል እውነትን እንድንዋጋ ያደርገናል፡፡

የሐሰተኛ ጥበብ ምንጮች

ምድራዊ የሆነን ነገር መሻት

ይህ የሚመነጨው ቁሳዊውን ነገር ከመውደድ ነው፡፡ ይህ ነገር ያለው ልቡ ሰማያዊ መንፈሳዊ ወደ ሆነው ነገር ከፍ አይልም፡፡ ምድራዊ ነገሮችን ይመለከታል፡፡ በምድራዊ ነገሮች ይሰናከላል፡፡ ምንም እንኳን የቆመው ከእውነት ጎን ቢሆንም ይህንን ጉጉቱን ሌሎች ዓለማዊ ነገሮች ወስደውበታል፡፡ እነርሱም ቁሳዊ የሆነን ነገር መውደድ ዝናና ክብርን መውደድ ውዳሴ ከንቱም ናቸው፡፡

ስሜታዊነት

ይህ የሚነሳው ስሜታችን ከሚነግረን ነገር ነው፡፡ የአንድ ሰው አገልግሎት በስሜት ላይ የተመሠረተ ከሆነ ውጤቱ ይኸው ነው፡፡ ስለዚህ ጥንቃቄው የሥጋ በሆነ ነገር እንጂ ለመንፈስ አገልግሎት አይሆንም፡፡

ሰይጣናዊ

ከሰይጣን የሚነሣ ነው፡፡ ይኸም ኩራትን ገንዘብ ማድረግ፣ ራስን መቆለል፣ ጠቃሚ አድርጎ መመልከት ነው፡፡ ሰይጣን ኩራትን በሰዎች ልቡና ይዘራል፡፡ ሽፋኑ ግን ጥበብ ነው፤ ወይም ጥሩ ተናጋሪ ነኝ ብሎ ማሰብ ነው፡፡ ሌሎችን ለማስተማር ወደ እውነተኛው አምልኮ ለመመለስ፣ የጠፉትን ነፍሳት በመፈለግ ጉዞ የተቀበለውን መረዳት ለእግዚአብሔር ማድረግ ሲገባው ይህንን ያደረገ እግዚአብሔር መሆኑ ይረሳና ውዳሴው ለግል ዝና ማዋልና የልዑል እግዚአብሔርን ክብር መውሰድ ይመጣል፡፡

ስለዚህ የነፍሳችን ዓይን አጥርቶ ይመለከት ዘንድ እንጠብቀው። አቧራና ቆሻሻ የሥጋ ዓይንን እንደሚያሳውር ዓለማዊ ጉዳይና ስለገንዘብ መመካት አእምሮአችንን ያቆሽሸዋል የልቡናችንን ዓይንም ያጠፋዋል።

የእውነተኛ ጥበብ ምንጩና ጠቀሜታው “ላይኛይቱ ጥበብ ግን በመጀመሪያ ንጽሕት ናት በኋላም ታራቂ፣ ገር፣ እሺ ባይ፣ ምሕረትና በጎ ፍሬ የሞላባት፣ ጥርጥርና ግብዝነት የሌለበት ናት። የጽድቅም ፍሬ ሰላምን ለሚያደርጉት ሰዎች በሰላም ይዘራል /ቁ.፲፯፥፲፰/ የሰማያዊ ጥበብ ምንጩ ከሰማይ ነው። ከቅዱሱ እግዚአብሔር ዙፋን ነው። የእግዚአብሔር ልጆች በእርሱ ጥበብ ይኖሩ ዘንድ ገንዘብ እንዲያደርጓት የሰጣት እውቀት ጠባይዋ የሚከተለው ነው

ንጽሕት ናት

እርሷ ቀጥተኛ የሆነች ንጽሕ ልብና የቅድስና ሕይወት የሚመሩ ወገኖች ገንዘብ የሚያደርጓት ናት። እግዚአብሔር ንጽሕ ነውና /፩ዮሐ.፫፥፫/ ቃላቶቹም የነጹ ናቸው። ነቢዩ ዳዊት “በምድር ላይ እንደተፈተነ ሰባት ጊዜ እንደተጣራ ብር የእግዚአብሔር ቃላት የነጹ ቃላት ናቸው” /መዝ.፲፪፥፮/ ይላል። ስለዚህ የእግዚአብሔርን ጥበብ ገንዘብ የሚያደርግ ወገን ሁሉ ክፋትን አይቋቋም። እግዚአብሔርን ወደሚያስመስለው የቅድስና ሕይወት ሁሉ ይመጣል እንጂ።

ሰላማዊ

ይህ ማለት ፍጹም ሰላምን ገንዘብ ያደረገች ናት ማለት ነው። መንገዷ ሁሉ የሰላም መንገድ ነው ተብሎ ተጽፏል። ሰው በጥበብ ወደ እግዚአብሔር ይሳባል። ልቡም ፍጹም ሰላምን ይመራል። ውጫዊ ሰላምን ለሰዎች ያድላል። ውጊያንና ጩኸትን ይቃወማል፤ ትእዛዛቱን ይጠብቃል። ስለዚህ ሰላም የሚቆምበትን እርስ በርሳችን የምንታነጽበትን እንከተል /ሮሜ.፲፬፥፲፱/

የተረጋጋ ነው

ልብ በእግዚአብሔር ሰላም ሲሞላ ለሌሎች ሰላምን ሲያጎናጽፍ የሌሎችን ድካም ለመረዳት አያዳግተውም ። እርሱ የሚያተኩረው ሰዎችን በመንቀፍ ጉድለታቸውን በማውጣት ሥራ ላይ ሳይሆን ብዙዎችን ወደ ክርስቶስ ለመማረክ ነው። ይህ የተረጋጋ ሕይወት ለውጭ ሰዎች የሚደረግ አቀራረብ ሳይሆን የውስጣዊ ሕይወት ሰላማዊነት መገለጫ ነው። ቢያወራም በዝምታም ውስጥ ቢሆን ርኅራኄ የሚታይበት ይሆናል።

ለመታዘዝ መፍቀድ

መታዘዝ ታላቅ ሀብት ነው። የእግዚአብሔር ጥበብ ይህ ነው። ለእርሱ የምንታዘዝበት ንጽሕ ልብን ይስጠን። ቃሉንም እንታዘዝ ዘንድ ስለዚህ እንደኛ መሻትና ፈቃድ ሳይሆን እንደእግዚአብሔር ፈቃድ የምንሠራ እንሆናለን።

ፍጹም ምሕረትንና መልካም ፍሬን ገንዘብ ማድረግ፣ መታዘዝ ባለበት ሥፍራ መልካም ፍሬ በዚያ አለ። የውሸት ጥበብ ወደኩራት ወደ ዕብሪት መንገድ መርቶ እንደሚያደርስ

እውነተኛ ጥበብ ተግባራዊ ወደ ሆነ ሥራ መርቶ ያደርሰናል። ወደመታዘዝ ወረዳ ያደርሰናልና። ራስን አሳልፎ መስጠትና ምሕረትን ማድረግ የመንፈስ ፍሬዎች ናቸው። እምነት ያለ ሥራ የሞተ እንደሆነ ሁሉ ጥበብ ያለፍሬ ማጭበርበር ነው። መጽሐፈ ጥበብ ከእያንዳንዱ መልካም ሥራ ጀርባ የሰውን ልጆች መውደድ እንዳለበት ይናገራል። የእግዚአብሔር ወልድ ሥጋን የመዋሐድ ጥበብ የሚያመለክተው ይሄንኑ ነው። ቅዱስ መጽሐፍ መልካም አደረገ /ሥራ፤፱፤/ በማለት መስክሮለታል። ስለዚህ እውነተኛውን ጥበብ ጌታችን መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስን እንልበሰው። ብዙ ፍሬ ማፍራት ይቻላል" /ዮሐ.፲፭፥፭/። እንደበትን የማስለወድ ጥበብ ይህ ነው። ከላይ የሚገኝ ለሰው ልብ ደስታን የሚያመነጭ ነው። አንተ ሰው ከእግዚአብሔር ጸጋ ተራቁተህ ሥፍራውን በኩራት በሰው ጥበብ ልትለውጠው ትፈልጋለህ? እንዲህ አይሁን።

አድሏዊነት የሌለበት

ጠንካራ ነው፤ በመከራ አይነቃነቅም፤ ያልተከፋፈለ ነው፤ ያለው ግብ ግልጽና አንድ ነው፤ ሰማያዊውን መንገድ በግልጽ የሚያመለክት የቱንም ያህል አስቸጋሪ፤ ውጣ ውረድ ያለበትን ቢሆንም በጽናት የሚታገል ነው። አቅጣጫው የሚያመለክተው ኢየሩሳሌም ሰማያዊትን ነው።

እውነተኛ ጥበብ የሰው ልጅ በዓለማዊ ፍቅርና በእግዚአብሔር ፍቅር መካከል አይተውም። በጊዜያዊውና በዘላለማዊው መካከል ምርጫ ላይ እንዲሆን አያደርግም። የሰውን ባሕርይና

የእግዚአብሔርን ባሕርይ አናቀላቅልም። እግዚአብሔርን በመውደድና ራስን በመውደድ መንታ መንገድ ላይ አይጥልም። ልብ በፍቅር ጽኑ ነው። በተስፋው በሚጓዝበት መንገድ ሁሉ በማስተዋል ይራመዳል። ሀብታም ድጋ በማለት አድሎዎን አይፈጽምም።

ከግብዝነት የጸዳ

ውስጣዊና ውጫዊ ተከፍሎ የለበትም። ሐዋርያው እንዲህ ይላል፡- ትምክህታችን ይህ ነውና በእግዚአብሔር ጸጋ እንጂ በሥጋዊ ጥበብ ሳይሆን በእግዚአብሔር ቅድስናና ቅንነት በዚህ ዓለም ይልቁንም በእናንተ ዘንድ እንደኖርን የሕሊናችን ምስክርነት ነው /፪ቆሮ፩፥፲፪/ ጌታችን መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ደቀመዛሙርቱን ከፈሪሳውያን እርሾ እንዲጠበቁ አስጠንቅቋቸዋል።

የጽድቅ ፍሬ ሰላምን ለሚያደርጉ ሰዎች በሰላም የምትዘራ ናት። በጥበብ ሰው የጽድቅን ፍሬ ያጭዳል። ይህ ፍጹም ነጻነትን የተሞላ ምርት የሰላም ዘር ውጤት ነው። ይህ ማለት በጥበብ ሰው ሰላምን ይዘራል የጽድቅ ፍሬንም ያጭዳል።

ሰው ለእግዚአብሔር መንፈስ በመታዘዝ ሰላምን ገንዘብ ያደርጋል። የእግዚአብሔርን ቃል ሕግና ትእዛዝ አይቃወምም። ጽድቅን ያጭዳል፤ ይህም ሰው የተገዛለት ራሱን ዝቅ ዝቅ ያደረገለት የመንፈስ ፍሬ ነው።

ምዕራፍ አራት

እምነትና የሥጋ ፍላጎት

ቅዱስ ያዕቆብ ሰማያዊውንና ምድራዊውን ጥበብ ከዘረዘረ በኋላ የሥጋ ፍላጎት አደገኛ መሆኑን በክርስቲያን ሕይወት ላይ ሊያደርስ የሚችለውን ተፅዕኖ ያስረዳል፡፡ ወጤቱም፡-

ውስጣዊ ሰላማችንን ያሳጣናል/ ቁ፩-፫/

ከእግዚአብሔር ጋር ያለንን እውነተኛ ሰላም ያሳጣናል/

ቁ ፬-፲/

ከሰዎች ጋር ያለንን ሰላም ያጠፋዋል/ቁ፲፩-፲፫/

ምንም ነገር አያስገኝልንም/ቁ፲፬-፲፯/

1.ውስጣዊ ሰላማችንን ያሳጣናል

“ በእናንተ ዘንድ ጦርና ጠብ ከወዴት ይመጣሉ በብልቶቻችሁ ውስጥ ከሚዋጉ ከእነዚህ ከምኞቶቻችሁ አይደለምን?/ቁ፩/

ጦርነትና ወጊያ ከወጭ የሚነሡ አይደለም ነገር ግን ከደካማው ሰው ውስጣዊ ባሕርይ የሚነሡ ናቸው፡፡ ወስጣዊው ሰው በውስጡ ያለውን ጦርነት እንደሚገባ መዋጋት ሳይቻለው ሲቀር ይህ ሁኔታ ይከሰታል፡፡

አበምኔት ጴሜን እንዲህ ይላል፡-አንድ ሕንፃ ሲነቃነቅና ሲወድቅ ምክንያቱ በጠንካራ መሠረት ላይ መቆም አለመቻሉ ነው፡፡ በነፋስ ምክንት አይደለም፡፡ሰው በቁጣ ኃጢአት የሚሸነፍ ቢሆን በተሰደበው ስድብ ወይም ሌላ የሚያስቆጣው ምክንያት ስላለ ብቻ ሳይሆን በውስጣዊ ድካሙ ምክንያት የሚነሣ ነው፡፡ስለዚህ አስቀድመን ገንዘብ ማድረግ የሚገባን

ውጭዊ ሰላምን ብቻ ሳይሆን ውስጣዊ ሰላምን ነው፡፡የሌሎች ትዕግሥት የእኛን ትዕግሥት የሚያግዝ አድርገን እንቀበል፡፡የእግዚአብሔር መንግሥት በመካከላችሁ ናት ተብሎ የመጻፉ ምስጢር ስለዚህ ነው፡፡የሰው ጠላቱ ቤተሰቡ ነው ተብሎም ተጽፏል፡፡/ማቴ፲-፴፯/ ለሰው ጠንካራው ጠላት የራሱ ልብ ነው፡፡የሁሉም ሁከት ምክንያቱ ውስጣዊ ሰላምን ማጣት ነው፡፡ ቅዱስ አውግስጢኖስ እንዲህ ይላል፡- በመንፈሳዊ ጦርነት ውስጥ የሥጋ ምኞታችንን ካስወገድን ጠላታችንን ሰይጣንን እናንበረክከዋለን፡፡ምንም ጥርጥር አይኑረን በእነዚህ የሥጋ ምኞቶች ውስጣችንን የተቆጣጠረውን ሰይጣንን እናንበረክከዋለን፡፡

ጌታ ዲያቢሎስን በእባብ ምሳሌ ሲናገረው “አፈርም በሕይወት ዘመንህ ትበላለህ አለው”፡፡ለኃጢአተኛው አዳም ደግሞ “አፈር ነህና ወደ አፈርም ትመለሳለህ አለው”፡፡ስለዚህ ሰው ካላወቀበት የሰይጣን ምግብ መሆኑ ነው፡፡ እንደርሱ መሆን ካልፈለግን መጋደል አለብን፡፡ አፈር መሆን አይገባንም፡፡ የወጊያው ሁሉ ምንጭ አእምሮአችንን ገንዘብ ለማድረግ የሚደረገው ወጊያ ነው፡፡ የሚዋጋና የማይማረክ ሰው ሁሉንም ነገር ቢያጣ እንኳን ውስጣዊ ሰላሙን የሚወስድበት ማንም የለም፡፡ፍርሐትም ወደልቡናው ተሰርቆ አይገባም፡፡

ቅዱስ ዮሐንስ አፈወርቅ እንዲህ ይላል፡-አንተ ራስህን ካልጎዳህ በስተቀር የሚጎዳህ ሌላ ጠላት የለም፡፡ኃጢአት ካልሰራህ የሚያስፈራራህ በአሥር ሺህዎች የሚቆጠሩ ሰይፎች

በዙሪያህ አሉ። እግዚአብሔር ንትቶ ስለሚያወጣህ እንዳች ሊያደርጉህ አይቻላቸውም። ላልተቆጣጠረው ሰው የሥጋ ምኞት ውጤቱ አውዳሚ ነው።

ቅዱስ ያዕቆብ እንዲህ ይላል፡- ትመኛላችሁ ለእናንተም አይሆንም ስለዚህ ምኞት ሰው ከኋላው እንዲከተለው የሚያደርግ ምትሐት ነው። ነገር ግን ሰው በያዛት መጠን ይጠፋባታል። ይጠመድባታል። ይጠማል ነገር ግን ሰው አውነተኛ እርካታን ከእርሷ ማግኘት አይቻለውም። የሚያታልል ነውና። “ ትመኛላችሁ ነገር ግን አታገኙም መባሉም ስለዚህ ነው”።/ቁ፪/

“ትገድላላችሁ በብርቱም ትፈልጋላችሁ ልታገኙም አትችሉም፤ ትጣላላችሁ ትዋጉማላችሁ ነገር ግን አትለምኑምና ለእናንተ አይሆኑም”/ቁ፩/።

ቅዱስ ያዕቆብ መልእክቱን የጻፈው እርስ በርስ ለሚዋዱ ወገኖች ነው። ለእውነት የሚዋጉ መስለው ይታያሉ ። እውነታው ግን በብልቶቻቸው ውስጥ ከሚዋጉ የሥጋ ምኞት የተነሣ የሚዋጉ መሆናቸው ነው። እርሱም አላፊ ክብር ወይም ሌላ ምድራዊ ጥቅም ነው። ይህ ምኞት ወደእርስ በርስ መጠላለፍ፣ መጠላላት ያደርሳቸዋል። ስለዚህም ምክንያት ሐዋርያው ትገድላላችሁ በብርቱም ትፈልጋላችሁ ልታገኙ አትችሉም አለ። ነፍስ ገዳይ ብሎ ጠራቸው፤ ይኸም ጥላቻን በመሞላታቸው ነው። በማቴዎስ ወንጌል ምእራፍ 1 ቁጥር 22 በአንደኛ ዮሐንስ ምእራፍ 3 ቁጥር 15 እንደተገለጠው ጥላቻ ከመግደል ጋር እኩል ተነጻጽሮ

ቀርቧል።

እያንዳንዱ ጥላቻ መግደል ተብሎ ቀርቧል። ምንም እንኳን በእውነት ስም ተሸፍኖ የሚቀርብና የሚገለጥ ቢሆንም። ሰው ከእንደዚህ ዓይነት ነገር የሚያገኘው እንዳች ነገር የለም። ነገር ግን ሕይወቱን እንኳን ሊያጣ ይችላል። ኤልሳቤጥ የናቡቴን እርሻ ለመውረስ አስገደለቸው ውሾች የናቡቴን ደም በላሱበት ሥፍራ የእርሷን ደም እንዲሁ ላሱት።/፩ኛ ነገጽ፩፥፩-፯/። “ትለምናላችሁ በምኞቶቻችሁ ትከፍሉ ዘንድ በክፋት ትለምናላችሁና አትቀበሉም”/ቁ፫/ ። ቅዱስ ያዕቆብ አስቀድሞ ላለመቀበላችን ምክንያቱ ስለማንለምን እንደሆነ ገልጧል። ነገር ግን አትለምኑምና ለእናንተ አይሆኑም ተብሎ ተጽፏል። ለአንድ አባት ልጆቹ ተቸግረው ሁሉን ነገር ማድረግ እየተቻለው ነገር ግን ሳይጠይቁት መመልከት እንደምን አሳዛኝ ነው? ነገር ግን የሚጠይቁ የማይቀበሉ ወገኖች ግን አሉ። ምክንያቱ ከሰጪው አይደለም የሚቀበሉ ወገኖች ይቀበሉ ዘንድ የሚጠይቁት ኃላፊውን ምድራዊውን ቁሳዊውን በመሆኑ ብቻ ነው። ስለዚህ ጸሎታቸው በጌታ ዘንድ ተቀባይነት አያገኝም። ጸሎታቸው ምድራዊ ነገሮችን ለመፈጸም መንገድ ነው። ለሰማያዊው አባታችን እንዲህ የምንል እንመስላለን፡- “ ከምድር ጋር የተጣበቅን ነንና ምድራዊ ሰጦታዎችን ሰጠን፤ ራሳችን ለሰማያዊው አገር ለማዘጋጀት ፈቃደኞች አይደለንም ”

ለአንድ አባት ልጆቹ ከእርሱ እቅፍ ይወጡ ዘንድ የሚወጡበትን ገንዘብ መስጠት ምን ያህል አስቸጋሪ ነው?

ሙሽሪት ከሙሽራው ስጦታን መቀበል ትወዳለች። ፊቱን ግን ለማየት አትሻም የሚደንቅ ነገር ነው። ክፋት ከዓለም ጋር፣ በጎነት ከእግዚአብሔር ጋር አንድነትን ፈጥረዋል። ስለዚህ ሁለቱ አብረው የሚሄዱ ነገሮች አይደሉም። በጎነት ባለበት ሥፍራ ክፋት ክፋትም ባለበት ሥፍራ በጎነት የለም። ከሊቃውንት አንዱ እንዲህ ይላል፡- ቅዱስ መጽሐፍ አብ በስሜ የምትለምኑትን ማንኛውንም ነገር ይሰጣችኋል ይላል። የልጁ ስም አያሱስ የሰሙም ትርጓሜ መድኃኒት ነው። በአዳኙ ስም የሚለምን ማንም ወገን ቢኖር ከድኅነት የበለጠ ምን ሊለምን ይችላል? ስለዚህ የምንጠይቃቸው ስጦታዎች ጥያቄዎች በክርስቶስ ስም የጠየቅናቸው መሆናችንን እርግጠኛ እንሁን። እነርሱም ለድኅነታችን የሚጠቅሙን ነገሮች መሆን አለባቸው። እርሻ፣ ልብስ፣ ቁሳዊ ስጦታን የምትጠይቁ ወይንስ አስቀድማችሁ መንግሥቱንና ጽድቁን የምትፈልጉ ናችሁ?

ቅዱስ ጎርጎሪዮስ መድኃኒታችንን ጠቅሶ እንዲህ ይላል፡- «ጠይቁ ታገኙማላችሁ» የሚጠይቅ ሁሉ ይቀበላል። ታዲያ እንዳንድ ሰዎች ስለምን ጠይቀው አይቀበሉም? ለዚህ መልሳችን ሰው ወደ ጸሎት ቢመጣ እርሱም በትክክለኛው መንገድ ቢጸልይ ማንኛውንም ነገር ሁሉ ይቀበላል። ነገር ግን እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ ያልሆነ ልመናን ብንለምን ተፈጻሚ አይሆንም።

ዐይነ ሰውሩ ቅዱስ ዲዲሞስ እንዲህ ይላል፡- የእግዚአብሔር ሰው የሚጠይቀው ከመለኮታዊው ቃል ኪዳን ጋር አብረው

የሚሄዱ ልመናዎችን ነው። እግዚአብሔርን የሚያስደስተውንና በነፃ የሚሰጠውን ስጦታዎች ይጠይቃል። ይኸ ሰው መልካም ነገርን ወዳጅ መሆኑን በተግባር ለፈጣሪው ሊያማይ ይገባል። ቅዱሳን የተቀበሉት ስጦታ አስቀድመን የተናገርነውን ዓይነት ስጦታ ነው። የሥጋ ምኞት ሌላው ጉዳቱ።

2. ከእግዚአብሔር ጋር ያለንን እውነተኛ ሰላም ያሳጣናል

« አመንዝሮች ሆይ ዓለምን መውደድ ለእግዚአብሔር ጥል እንደሆነ አታውቁምን? እንግዲህ የዓለም ወዳጅ ሊሆን የሚፈቅድ ሁሉ የእግዚአብሔር ጠላት ሆኗል»/ቁ፩/

ዓለምን መውደድ ከአመንዝራነት ጋር ተነጻጽሮ ቀርቧል። በብሉይ ኪዳን ዘመን የእግዚአብሔርን ቃል ኪዳን መቃወምና ከእውነተኛው አምልኮ ማፈንገጥ ከአመንዝራነት ጋር ተነጻጽሮ ቀርቧል። የተለመደም ነበር። በአዲስ ኪዳን ተመሳሳይ ነገር አለ። መንፈሳዊ አመንዝራነት ተብሎ ቀርቧል። እንደ ክርስቲያን ከሙሽራው ከመድኃኒታችን ጋር ያለንን አንድነት አልቀበልም ብሎ ከሌላ አምላክ ጋር የሥጋ ፍላጎትን ጨምሮ ያለውን መንገድ ቢመርጥ በዚህ ስም ይጠራል።

እንደ ሰው እንዲህ ብሎ ሊጠይቅ ይችላል፡- ዓለምን መውደድ ስለምን ከእግዚአብሔር ጋር ጠላትነት ተደርጎ ይወሰዳል? ስለምንስ መንፈሳዊ አመንዝራነት ተብሎ ይገለጣል እግዚአብሔር ዓለሙን የፈጠረው ለሰው ልጆች ብሎ አይደለምን? ሙሽራው መድኃኒታችን የሰው ነፍስ ከእርሱ

በቀር ወደሌላ እንድትሳብ አይፈቅድም፡፡ እግዚአብሔር ዓለሙን እንድንጠቀምበት ፈቅዷል፡፡ ነገር ግን ልባችን በፈጣሪ ፈንታ የተፈጠረውን ወድዶ መሆን አይገባውም፡፡ እግዚአብሔር ዓለሙን ፈጠረ መልካም እንደሆነ አየ፡፡ ነገር ግን አንድ ሰው ልቡ በዓለም ጉዳይ ብቻ ከተያዘ ለእግዚአብሔርም የሚሰጠው ጊዜ ከሌለው ዓለም በሞላው በክፉ እንደተያዘ እናውቃለን፡፡/፩ኛ ዮሐ ፩፡፲፱/ ስለዚህ ዓለም ወደ ዘላለማዊነት በምናደርገው ጉዞ ድልድይ መሆኑ ይቀርና ጉዞአችንን ያጨናግፈናል፡፡ ሰው በዓለማዊ ጉዳይ ከተያዘ የእርሱም ባሪያ ከሆነ ከነምኞቱ ልቡን ከሰጠ መንገዱን ማጠቃለል አይቻለውም፡፡ ኃጢአትን ለመፈጸም ዓለምን የሚወድ ሁሉ የእግዚአብሔር ጠላት ሆኖ ተገልጧል፡፡ በሌላ መልኩ ከእግዚአብሔር ጋር ያለውን ግንኙነት ጤናማ ያደረገ ሰው እርሱ የዓለም ጠላት ሆኗል፡፡ በአንድ ጊዜ ዓለምንም እግዚአብሔርንም ማገልገል አይቻልም፡፡ የእግዚአብሔርና የዐለም ወዳጅ መሆን ፈጽሞ የሚታሰብ አይደለም፡፡

ዐይነ ሰውና ቅዱስ ዲዲሞስ እንዲህ ይላል፡-ክብርና ዝናን መውደድ ጉራም ከእግዚአብሔር ጋር ጥል ነው፡፡ እነዚህ ጠባያት የወደቀው መልእክ መለያ ናቸውና፡፡ የመጀመሪያው ሰው አዳምና ሚስቱም ሔዋን በዚህ ፈተና ተጠልፈው ወድቀዋል፡፡

« ወይስ መጽሐፍ በእኛ ዘንድ ያሳደረው መንፈስ በቅናት ይመኛል ያለው በከንቱ ይመስላችኋልን? »/ቁ፩/

እግዚአብሔር ስለእራሱ እንዲህ ይላል፡ «እኔ እግዚአብሔር አምላክህ ቀናተኛ አምላክ ነኝ»/ዘዳ ፩፡፭/

በውስጣችን ያደረ መንፈስ ቅዱስ ለእግዚአብሔር ቀናተኛ እንድንሆን ያደርገናል፡፡ እግዚአብሔር የሰውን ነፍስ ባይወድዳት ኑሮ ስለእርስዋ አይቀናም ነበረ፡፡ ልክ ሰው የወደዳትን እራሳቸውን ማንም እንዳይነካበት እንደሚቀና እግዚአብሔርም ስለሚወዳቸው የሰው ልጆች ይቀናል፡፡

ቅዱስ ዠሮም እንዲህ ይላል፡- ይህ ማለት መንፈስ በውስጣችን አለ ማለት ነው፡፡ ከእግዚአብሔር ጋር አንድነት እንዲኖረን ያደርጋል፡፡ ከዓለም ፍቅር እንድንለይ አድርጎ የተትረፈረፈ ጸጋውን ያድለናል፡፡ « ነገር ግን ጸጋን አብዝቶ ይሰጣል፤ ስለዚህ እግዚአብሔር ትዕቢተኞችን ይቃወማል፡፡ እግዚአብሔር ስለእኛ ቀናተኛ ነውና ብቻችንን እንሆን ዘንድ አይተወንም፡፡ በነፍሳችን ዝለን እንዳንጠፋ ይጠብቀናል፡፡ ነገር ግን ፈቃዱን ለሚፈጽሙ ለትሑታን ጸጋውን አብዝቶ ይሰጣል፡፡/ምሳ ፲፮፡፲፰/ እግዚአብሔር ራስ ወዳዶችን ይቃወማል፡፡ እነርሱ ከሰይጣን መንፈስ ጋር አብረው የሚሠሩ ናቸውና፡፡ ለክርስቲያን እንደኩራትና ትዕቢት ያለ አውዳሚ ነገር የለም፡፡ በኩራትና ራስን ከፍ ከፍ በማድረግ ሰይጣን አዳምን ከገነት የሚለይበት ምክንያት አግኝቷል፡፡ /ዘፍ፫፡፭/ እግዚአብሔር ትዕቢትን ይቃወማል፡፡

ለክርስቲያን እውነተኛ አብነቱ የተራቡትን ማብላት፤ የተጠሙትን ማጠጣት፤ የታረዙትን ማልበስ፤ረኃብንና ጥምን መቋቋም፤ በመንፈስ ደኃ መሆን፤በሰዎች ሁሉ ፊት ራስን ዝቅ አድርጎ መመልከትን ገንዘብ ማድረግ ነው፡፡ በሰዎች ሁሉ ፊት ደኃ መሆን ራስን ዝቅ አድርጎ ማመልከት የክርስቲያን

ዓብነቱ ይህ ነው፡፡

ቅዱስ መቃርዮስ ዘእስክንድርያ እንዲህ ይላል፡- መጽሐፍ ቅዱስ እግዚአብሔር ትእቢተኞችን እንደሚቃወም ለትሑታን ግን ጸጋውን እንደሚያድል ይናገራል፡፡ መልካም አርአያነታቸውን እንከተል ዘንድ የእግዚአብሔርን ጸጋ ገንዘብ ባደረጉ ሰዎች ዙሪያ ልንሰባሰብ ይገባል፡፡ ቅዱስ ቀሌምንጦስ ዘሮም አንገቱን ከፍ ከፍ የሚያደርግ ሁሉ እግዚአብሔርን ይጠላል ይላል፡፡ ቅዱስ ዠሮም እግዚአብሔር ማደሪውን በአንተ ዘንድ እንዲያደርግ ትሑት ሁን ይላል፡፡

« እንግዲህ ለእግዚአብሔር ተገዙ ዲያቢሎስን ተቃወሙ»/ቁ፩/

የሰይጣንን መንግሥት የምንጠላ ከሆነ አስቀድመን የእግዚአብሔርን መንግሥት ልንቀበል ይገባል፡፡ ማረፊያችንን እርሱን ካደረግን ሰይጣንን መቃወም ይቻላል፡፡ በእኛ ዘንድ ግዛት አይኖረውም ከእኛም ይሸሻል፡፡ ቅዱስ ዮሐንስ አፈወርቅ እንዲህ ይላል፡- ሰይጣን ፍርፋሪ እስከወረወርክለት ድረስ ከጌታው እግር እንደማይጠፋ ውሻ ነው፡፡ ጌታው የሚጥለውን ፍርፋሪ ባቆመ ጊዜ ሌላ ፍርፋሪ ይፈልግ ዘንድ ወደ ቅልውጥ ይሄዳል፡፡ በተመሳሳይ ሁኔታ ሰይጣን በእኛ ዘንድ ብቅ ጥልቅ እያለ እንዳያስቸግረን ቀጣይነት ባለው ተጋድሎ ልንቃወመው ይገባል እንጂ በእኛ ውስጥ ምንም ዓይነት ሥፍራ ሊኖረው አይገባም፡፡

ለእግዚአብሔር እንዴት በመገዛት ሰይጣንን መቃወም

እንችላለን?

ወደ እግዚአብሔር በመቅረብ « ወደ እግዚአብሔር ቅረቡ ከእናንተም ይሸሻል»/ቁ፩/

ወንጌላዊው ቅዱስ ሉቃስ ልጁን ስለሚያፈቅር አባት ታሪክ ጽፎልናል፡፡ ልጁን የሚያፈቅረው አባት ልጁ ወደቤቱ ሲመለስ ተመለከተ፡፡ ገና በሩቅ ሳለ አየውና አዘነለት፡፡ ሮጦም አንገቱን አቀፈውና ሳመው፡፡/ሉቃ፲፮፥፳/ወደ እግዚአብሔር በተመለስንበት ቅጽበት እግዚአብሔር ወደ እኛ ይመለሳል፡፡ /ዘካ፩፥፫/ እርሱ አስቀድሞም ከእኛ የራቀ አይደለምና ነገር ግን እንደተናገረ « እነሆ በደጅ ቆሜ አንኳኳለሁ ማንም ድምጹን ቢሰማ ቢከፍትልኝም ወደ እርሱ እገባለሁ ከእርሱም ጋር ራት እበላለሁ»/ራዕ፫፥፳/

በንስሐ ወደ እርሱ መመለስ ይቻላል፡፡ ያለንስሐ ከመለኮታዊው ቅድስናና በረከት ከአንዱም ተካፋዮች መሆን አይቻለንም፡፡ ከቅዱስ ሥጋው ከክቡር ደሙ የምንካፈልበት ጸጋ አይኖረንም፡፡ ይህም ማለት ከጌታችን አንድነት የለንም ማለት ነው፡፡ መጸለይም የእግዚአብሔርንም ድምጽ መስማት አይቻለንም፡፡ ወደ ቤቱ እንዴት መግባት እንደሚገባን እንዴትም ማመስገን እንዳለብን እርሱንና ልጆቹን እንዴት ማገልገል እንዳለብን አናውቅም፡፡ እግዚአብሔር ቅርብ ነውና ወደእርሱ የመጡትን ወደ ውጭ አያወጣቸውም፡፡

« እናንተም ኃጢአተኞች እጆቻችሁን አንሠ»/ቁ፩/

ንስሐ ተራ ወሬ ወይም ንግግር ስሜት ወይም አሳብ አይደለም፤ ነገር ግን ሕይወትና የሕይወት ዘይቤ ነው፡፡

ለዚህ ነው ቅዱስ ያዕቆብ ንጹሕ እጆች ወይም መልካም ሥራ እንዲኖረን የጠየቀው። ሐዋርያው በጸሎት ጊዜ ቅዱሳት እጆችን እንድናነሣ ጠይቆናል። አለቁጣና ክፉ አሳብ።/፩ኛ ጢሞ፩፥፳/

« ወደ እግዚአብሔር ተራራ ማን ይወጣል? በቅድስናው ስፍራስ ማን ይቆማል? እጆቹ የነጹ፥ ልቡም ንጹሕ የሆነ፥ ነፍሱንም በከንቱ ያሳነሣ»/መዝጌ፩፥፫/። እግዚአብሔር አጽንዖት ሰጥቶ የተናገረው « እጃችሁን ወደ እኔ ብትዘረጉ ዓይኔን ከእናንተ እሰውራለሁ፥ ልመናም ብታበዙ አልሰማችሁም የሚል ነው»/ኢሳ፩፥፲፭/ ስለዚህ አሁን በቅድስና ወደ እርሱ እንቅረብ።

«ሁለት አሳብ ያላችሁ እናንተ ልባችሁን አጥሩ»/ቁ፩/

በዚህ ሥፍራ ኃጢአተኞች አላለም። የልብ ንጽሕናም ማለት የዓላማ እንድንት ማለት ነው። ስለዚህ በእግዚአብሔር ፍቅርና በዓለም ፍቅር መካከል የተከፋፈልን መሆን አይኖርብንም። አበምኔት ሙሴ የልብ ንጽሕናን ሲተረጉም ልክ እንደ ሙቀት መለኪያ ቴርሞ ሜትር ነው ይላል። ከእግዚአብሔር ጋር ያለንን የመንፈሳዊ ሙቀት መጠን እንለካበታለን።

«ተጨነቁና እዘኑ አልቅሱም፤ ሳቃችሁ ወደኃዘን ደስታችሁም ወደትካዜ ይለወጡ»/ቁ፱/

አስቀድማችሁ ለእግዚአብሔር ልመናን ከማቅረባችሁ በፊት ዕንባችሁን አቅርቡ። ምናልባት ዕንባችሁ ልባችሁን አራርቶ ኃጢአታችሁን ያጥብላችሁ ዘንድ ዕንባችሁን ከእግዚአብሔር

መሻታችሁን የምትፈጽሙበት መሣሪያ አድርጉት። ሁሉን ለማቻለው አምላክ ከዕንባ ጋር የምታቀርቡትን ልመና ያስደስተዋልና። ሰሜታዊ ከሆነ ደስታ መላቀቅ እንዳለብህ አስታውሱ። አንዳንዶች የዕንባን ጥቅም ዘንግተውታልና። አሳስፈላጊ ባልሆነ ሥፍራ አስፈላጊ ባልሆነ ነገር ይጠቀሙበታል።

እግዚአብሔር ዕንባን የተሞሉ ዓይኖችን ይዘን ወደ እርሱ መቅረብ ይቻለን ዘንድ ይፍቀድልን። ሕፃን በእናቱ ፊት እንደሚያደርገው ስለዚህ እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ የሆነ ኃዘን ጸጸት የሌለበትን ወደ መዳንም የሚያደርሰውን ንስሐ ያደርጋልና።

በዚህ ዓለም በዕንባ ከዘራህ፤ በድካም ከዘራህ በሚመጣው ዓለም ደስታን ታጭዳለህ። ስለዚህ በማታ ጊዜ ትሰበስብ ዘንድ በጧት የጽድቅ ዘርን ዝራ። ከበደል በኋላ ንስሐ አለመግባትና አለመጸጸት መጥፎ ነገር ከሆነ በኃጢአት ጸንቶ የሚኖረው ሰው ዕጣ ፈንታ ምን ሊሆን እንደሚችል አስቡ። «በጌታ ፊት ራሳችሁን አዋርዱ ከፍ ከፍም ያደርጋችኋል» /ቁ. ፩/

ከበደል በኋላ ንስሐ አለመግባትና አለመጸጸት መጥፎ ነገር ከሆነ በኃጢአት ጸንቶ የሚኖረው ሰው ዕጣ ፈንታ ምን ሊሆን እንደሚችል አስቡ። «በጌታ ፊት ራሳችሁን አዋርዱ ከፍ ከፍም ያደርጋችኋል» /ቁ. ፩/

ቅዱስ ያዕቆብ ሰዎች በዕንባ ሲጸልዩ ራሳቸውን ከሌሎች የተሻሉ አድርገው እንዲያስቡና ተጋድሎአቸውን እንዲያቋርጡ ይመክራል። የሲና በረሐው ቅዱስ ኒሎስ እንዲህ ይላል፡- «በዕንባ

በትጽልይ ስለእርሱ አትመካ ከሌሎችም የተሻልክ እንደሆነክ አትቁጠር ነገር ግን ኃጢአትህን በመናዘዝህ ለንስሐ ዕንባ እንዳበቃህ አስብ የእግዚአብሔርን ርኅራኄ ያመጣልህ ይህ ነው።»

ኩራት የክፋቶች ሁሉ ቁንጮ ነው። ትሕትናን ገንዘብ እስከምታደርግ ድረስ ታገል። ሰው መልካም ነገርን ለመያዝ በተጣጣረ መጠን እያንዳንዱ ሰው ራሱን በእግዚአብሔር ፊት ትሑት ያደርጋል። ትዕቢትን ያስወግዳል ሥፍራውን ለትሕትና ይለቃል። ትሕትናም ሰውን ከፍ ከፍ ታደርገዋለች።

ከሰዎች ጋር ያለንን ሰላም ያጠፋብናል

የዓለም ምኞት ውስጣዊ ሰላማችንን እንዲደፈርስ ምክንያት ይሆናል። ከእግዚአብሔርም ጋር ያለንን ሰላም እናጣለን። ለሌሎች ያለንን በኅ አመለካከት ያጠፋል። እንፈርድባቸዋለን፤ እንመዝናቸዋለንም፤ ክፉ ሰዎችም እንደሆኑ እንገምታለን።

ቅዱስ ያዕቆብ እንዲህ በማለት ይመክረናል፡-

«ወንድሞች ሆይ እርስ በርሳችሁ አትተማሙ ወንድሙን የሚያማ በወንድሙም የሚፈርድ ሕግን ያማል በሕግም ይፈርዳል፤ በሕግም ብትፈርድ ፈራጅ ነህ እንጂ ሕግን አድራጊ አይደለህም ቁ. ፲፩/»

እንደ ወንድም ከባቴ አበላና አንዳችን የሌላውን በደል የምንሸፍን ልንሆን ይገባናል። ለሁሉም መራራት አለብን። ስለወንድሙ ክፋት የሚያወራ ሕግን ይቃወማል። ሕግ ወንድማችንን እንድንወድ ያዘናልና ሕጉን የሚፈርድ የሚቃወምም የሕጉን ባለቤት ይቃወማል

«ሕግን የሚሰጥና የሚፈርድ አንድ ነው እርሱም ሊያድን ሊያጠፋም የሚችል ነው» /ቁ. ፲፪/

እግዚአብሔር ብቸኛ እውነተኛም ዳኛ ነው። የፍቅርንና የምሕረትን ሕግ የሚያደርግ የሚያድንም የሚጥልም እርሱ ነው። የእግዚአብሔርን ፍርድና ሥራ ተክተን እንሠራ ዘንድ እኛ ማነን?

ፓላውዴዎስ እንዲህ ይላል፡- «አባት ይስሐቅ በበረካ በተጋድሎ ሳለ ወንድሙን በመጥፎ ሥራ ምክንያት ፈረደበት። የጌታ መልእክ ወደ እርሱ ቀረበና «የፈረድክበትን ኃጢአተኛ ወዴት ልታስቀምጠው ፈለግህ?» አለው። ቅዱስ ይስሐቅ የፈረደበትን ሰው የሚያስቀምጥበት የጽድቅም የኩነቴም ቦታ የለውም። ቅዱስ ይስሐቅ ስሕተቱን አውቆ «በድያለሁና ይቅር በለኝ አለው። እግዚአብሔር ዳኛ ነውና እያንዳንዱን እንደሥራው ይዳኛልና ሰዎችን እንፍረድባቸው»። የሚያስገኝልን አንዳች ነገር የለምና።

«አሁንም ዛሬ ወይም ነገ ወደዚህ ከተማ እንሔዳለን በዚያም ዓመት እንኖራለን እንነግድማለን፤ እናተርፍማለን የምትሉ እናንት ተመልከቱ ነገ የሚሆነውን አታውቁምና ሕይወታችሁ ምንድን ነው? ጥቂት ጊዜ ታይቶ እንደሚጠፋ እንፋሉት ናችሁና።» /ቁ. ፲፫፡፲፱/

ነግዶ ማትረፍ በራሱ ስሕተት አይደለም። ነገር ግን ራስን ለእግዚአብሔር አሳልፎ መስጠት እንጂ ስለሚመጣው ነገር እርግጠኛ መሆን በራሱ ስሕተት ነው። ነገሮችን በእግዚአብሔር ፈቃድ ማመቻቸት መልካም ነው። ሁሉንም ነገሮች በራሴ ጥበብ እወጣቸዋለሁ ማለት ግን ከስሕተት ሁሉ የቆደ ነው። እግዚአብሔር ፈልጉኝ አለ እንጂ እጃችሁን አጣጥፋችሁ ሰነፍ ሁናችሁ

ተቀመጡ አላለም። በማንኛውም ሁኔታ ጠንካሮች እንድንሆን ይፈልጋል። ያለኩራት እንደሰነፉ ሃብታም ሳንሆን፡-

«የአንድ ባለጠጋ ሰው እርሷ እጅግ ፍሬያማ ሆነችለት። እርሱም ፍሬዬን የማከማችበት ሥፍራ አጥቻለሁና ምን ላድርግ ብሎ በልቡ አሰበ። እንዲህ አደርጋለሁ ጎተራዬን አፍርሼ ሌላ የሚበልጥ እሠራለሁ በዚያም ፍሬዬንና በረከቴን ሁሉ አከማቻለሁ፤ ነፍሴንም አንቺ ነፍሴ ለብዙ ዘመን የሚቀር ብዙ በረከት አለሽ ዕረፊ፣ ብዬ፣ ጠጪ፣ ደስ ይበልሽ እሳታለሁ አለ። እግዚአብሔር ግን አንተ ሰነፍ፤ በዚህች ሌሊት ነፍስህን ከአንተ ሊወስዷት ይፈልጉታል ይህ የሰበሰብኸው ለማን ይሆናል? አለው።» /ሉቃ. ፲፪፥፲፭-፳፩/

ሕይወትህ ምንድን ነው? ቅዱስ ያዕቆብ የአሁኑን ዘመን ሕይወት አጣጥሎታል። ምክንያቱም አጭር ነውና። ሕይወት በዚህ ዓለም የሚደረግ ጉዞ ነው። ረጅሙ ዕድሜያችን ግን የሚመጣው ነው። በዚህ ዓለም ሕይወት ያሉ ነገሮች እንደደራሽ ወንዝ ናቸው። የሚመጣው ግን እንደማይነቃነቅ ዐለት ነው። የሚጠፋም አይደለም፤ ቅዱስ ዮሐንስ አፈወርቅ እንዲህ ይላል፡- ለአጭር ጊዜ የሚሆነንን ሀብት የሚሰበሰብ ሰው ትንሽ እንኳን የሕይወትን እስትንፋስን አይጨምርለትም፤ ስለዚህ በዚህ ዓለም ያገኘው ነገር በጣም ጠቃሚ አድርገን አንመልከተው ምክንያቱም አላፈ ጠፊ ነውና።

ቅዱስ አውግስጢኖስ እንዲህ ይላል፡- ቅዱስ ያዕቆብ ስለምን ሔደህ ነግደህ ታተርፋለህ አላለም። ነገር ግን ያስጠነቀቀው እንዲህ በማለት ነው፡-

«በዚህ ፋንታ ጌታ ቢፈቅድ ብንኖርም ይህን ወይም ያንን እናደርጋለን ማለት ይገባችኋል። አሁን ግን ትዕቢታችሁን

ትመላላችሁ እንደዚህ ያለ ትምክህት ሁሉ ክፉ ነው» /ቁ. ፲፭፥፲፮/

በጥንት ጊዜ ወደ አዲስ ከተማ ሔዶ ዓመቱን በሙሉ ነግዶ ወደ መኖሪያ ከተማ መመለስ የተለመደ ነገር ነበር። ስለዚህ ነገር አላስጠነቀቃቸውም። የወቀሳቸው ፈቃዳቸውን ለእግዚአብሔር አሳልፈው ባለመስጠታቸው ነው። በራሳቸው ማስተዋል ተደገፉ። በራሳቸው ዕቅድና ጥበብ ተመሩ፤ ቅዱስ ያዕቆብ በራሳችን የመወሰን ሥልጣናችንን አልተጋፋም። ነገር ግን ውሳኔያችን ሚዛናዊ አለመሆኑን አመለከተን። የጀመርነውን ጥረት ለመፈጸም የእግዚአብሔር ጸጋ ሊራዳን የግድ ይለናል። ልንደገፍ የሚገባንም እግዚአብሔር ለእኛ ባለው እውነተኛ ፍቅር ነው። በመጽሐፈ ምሳሌ እንዲህ ተብሎ እንደተጻፈ «ቀን የሚያመጣውን አታውቅምና ነገ በሚሆነው አትመካ» /ምሳ. ፳፯፥፩/

«እንግዲህ በኅ ለማድረግ አውቆ ለማይሠራው ኃጢአት ነው» /ቁ. ፲፯/ ጥያቄአቸውን የሚመልስ ይመስላል። ይህ ሁኔታ ኃጢአት ሆኖ ይቆጠራልን? ማንንም አልበደልንም፤ ሕጉንም አልተላለፍንም፤ ስለዚህ ይህ ነገር ምንድን ነው? ያለምንም ጥርጥር ትውክልትን እግዚአብሔርን አለማድረግ ኃጢአት ነው። ነገር ግን ቅዱስ ያዕቆብ በተሻለ ሁኔታ መልሶላቸዋል እንዲህ በማለት «በኅ ለማድረግ አውቆ ለማይሠራው ኃጢአት ነው» በማለት። ክፉ መሆኑን እያወቅን የምንሠራውን ፍርዳችን ምን ሊሆን ነው?

ምዕራፍ አምስት

እምነትና በባለጠገነት አሳብ መያዝ

ሐዋርያው ቅዱስ ያዕቆብ ስለ ምድራዊ /ሥጋዊ/ ምኞት ከዘረዘረ በኋላ በዚህ ዓለም ባለጠገነት አሳብ መያዝ ሊያስከትል የሚችለውን ችግር ወደሚያብራራበት አንቀጽ ተሸጋግሯል።

1. በባለጠገነት አለመያዝ /ቁ. ፩-፮/
2. በዓመፃ ስለሚመጣ ሀብት የአማኞች አሳብ /ቁ. ፯-፲፩/
3. ስለመሐላ አሳስፈላጊነት /ቁ. ፲፪/
4. አማኞች በማንኛውም ሁኔታ ሊኖራቸው የሚገባ ጽናት

ሀ. በጎዘን ጊዜ/ቁ. ፲፫/

ለ. በደስታ ጊዜ /ቁ. ፲፫/

ሐ. በሕመም ጊዜ /ቁ. ፲፬-፲፰/

5. ከእውነት ስለሚስቱ ወንድሞች /ቁ. ፲፱-፳/

1. በባለጠገነት አሳብ መያዝ

ሀ. ባለጠገነት ዘላለማዊ ነገር አይደለም፡- «አሁንም እናንተ ባለጠገነት ስለሚደርስባችሁ ጭንቅ ዋይ ዋይ እያላችሁ አልቅሱ። ሀብታችሁ ተበላሽቷል፤ ልብሳችሁም በብል ተበልቷል፤ ወርቃችሁም ብራችሁም ዝጓል። ዝገቱም ምስክር ይሆንባችኋል፤ ሥጋችሁም እንደእሳት ይበላል። በኋለኛውም ቀን መዝገብ —» /ቁ. ፩-፫/

ቅዱስ ያዕቆብ ኃብታሞችን የሚጠይቀው ስለ ሀብታቸው እንዲያለቅሱ ነው።

ሀ. ስለሚደርስባቸው ጭንቅ፡- ይህ ማለት በሩቅ ስለሚሆነው ነገር አይደለም ስለቀረበው እንጂ። ስለዚህ ነው ቅዱስ ዮሐንስ አፈወርቅ ገንዘብን «ጥፋት» ነው የሚለው። ብዙዎችን ወደ ጭንቀት ይመራልና። ነገር ግን እውነተኛ እርዳታ ሰው በሚያስፈልገው ጊዜ ገንዘብ የሚጠቅም አይሆንም።

ለ. ስቃያቸው የሚነሣው ከባለጠገነታቸው ነው። ባለጠገነታቸው ደስታን እንደሚያናጽፋቸው ያስባሉ፤ እውነታው ግን እንዲህ አይደለም ። ምክንያቱም ሀብታቸው እንደሐዋርያው ቃል ተበላሽቷልና። ይበላሻል አላላቸውም፤ «ልብሳችሁ በብል ተበልቷል» ልብስ የሥልጣንና የባለጠገነት ምልክት ነው። /ኢሳ. ፫፥፮/ ያዕቆብ ልጁን ዮሴፍን በወደደው ጊዜ ወንድሞቹን የሚያስቀና ጌጣጌጥ የበዛበት ልብስን አለበሰው። «ወርቃችሁም ብራችሁም ዝጓል»። ርካሽ የሆኑ ብረቶችን አልጠቀሰም ለምሳሌ ነሐስ፤ ይህም ስለባለጠገነታቸው ነው። የወርቅ ሣንቲሞች ሳይቀሩ ውበታቸውን አጥተዋል። ብሩህነታቸው ጠፍቷል፤ በዚህ ሥፍራ ቅዱስ ያዕቆብ ሊያስታውሰን የሞከረው መሬት ቆፍሮ የጌታን መክሊት የቀበረውን ሠነፍ አገልጋይ ነው። /ማቴ. ፳፭፥፴፯/

ሐ. ምስክር ይሆንባችኋል፡- ሥጋቸውን እንደእሳት ይበላል፤ ነፍሳቸውም ይጠፋል ገንዘብን የሚወድ ሰው ዐለሙ በሙሉ የርሱ ቢሆን እንኳን ዕረፍት የለውም። እግዚአብሔርን የሚመለከትበት ዓይን ዘላለማዊነትን የሚመረምርበት አእምሮ ይጎድለዋል።

መ. ለኋለኛው ቀን መዝገብን አከማችታችኋል፡- እንደሚጠሩ አውቀው ለሚቀጥለው ሕይወት መዘጋጀት ነበረባቸው ነገር ግን ቤቶቻቸውን በማስጌጥ ቤት በመገንባት ሁብት በማከማቸት ሥራ

ተጠምደዋል። ሀብታሞች ጊዜ ስላላቸው ንስሐ ሊገቡ ይገባል። ቅዱስ ጴጥሮስ በዚህ ሥፍራ እያነሣ ያለው ድኑችን ስለሚጠየቁ ስስታም ባለጠጎች ነው።

2. ምሕረትና ፍርድን ማጣት

«እነሆ እርሻችሁን ያጨዱት የሠራተኞች ደመወዝ በእናንተ ተቀምቶ ይጮካል የአጫጆችም ድምፅ ወደጌታ ጸባዖት ገብቷል» /ቁ. ፱/

ባለጠጎነትን መውደድ ሰው ለወንድሙ ምሕረትን እንዳያደርግ ያደርገዋል። የሠራተኞችን ደመወዝ ያለአግባብ ይቀማል። ይህ ከአራቱ ሰማይን ከሚነቀንቁ ነገሮች መካከል ነው። እግዚአብሔር ጩኸቱን ይሰማል። 4ቱ ዓይነቶች የሚከተሉት ናቸው፡-

1. ሆን ብሎ መግደል /ዘፍ. ፱፤፲/
2. የድሆች ጩኸት /ዘጸ. ፪/
3. የተነሣሂ ጩኸት /ዘፍ. ፲፰/
4. ያለፍትህ በደል የደረሰባቸው ሠራተኞች

ይህ አቤቱ ስለምን አትበቀልም እያለች የምትጮህ የአቤል ድምፅ ዓይነት ናት። ሐዋርያው ጌታ ጸባዖት ብሎ ሲጠራው ተመልከቱ። ቅዱስ ያዕቆብ ይህንን ሲናገር የተገፉ ሰዎችን የሚበቀል መሆኑን ለማሳየት ነው።

«የምችት ሕይወት ምንጭ በምድር ላይ ተቀምጣችኋል። በሴሶችንም ኖራችኋል። ለእርድ ቀን እንደሚያወፍር ልባችሁን አወፍራችኋል። /ቁ. ፩»

እግዚአብሔር ዓለሙን የፈጠረው ሰው ይጠቀምበት ዘንድ እንጂ ይጠፋበት ዘንድ አይደለም። እንዲህ በማለት ይወቅስሃል፡ - «ከተሰማሩ በኋላ ጠገቡ፣ በጠገቡም ጊዜ ልባቸው ታበየ ስለዚህ

ረሱኝ» /ሆሴ. ፲፫፤፮/ እንደገናም «ነፍስ ከመብል ሰውነትም ከልብስ እንደሚበልጥ» ማቴ. ፮፤፳፭/ ተጽፏል።

በሀብት መቀማጠል ሰው ራሱን እንዳይገዛ ያደርገዋል። «ቅምጥሊቱ ግን በሕይወቷ ሳለች የሞተች ናት» /፩ኛ ጢሞ. ፭፤፮/ መባሉ ስለዚህ ነው።

የደስታና የምችትን ሕይወት በመኖር ሰው ለፍርድ ቀን መዝገብን ያከማቻል። ስለዚህ ነው መድኃኒታችን እንዲህ በማለት ያስጠነቀቀን

«እንድትወስዱባቸው ተስፋ ለምታደርጓቸው ብታበድሩ ምን ምስጋና አላችሁ? ኃጢአተኞች ደግሞ በትክክል እንዲቀበሉ ለኃጢአተኞች ያበድራሉ» /ሉቃ. ፮፤፴፬/

ጽድቅና ጽድቅን መዋጋት

ጽድቁን ኮንናችሁታል፤ ገድላችሁትማል፤ እናንተን አይቃወምም /ቁ. ፮/ ሐዋርያው ጽድቁን ሲል ምናልባት ጌታችን መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስን ማለቱ ነው። ቅዱስ እስጢፋኖስ አይሁድን ሲወቅስ እንዲህ ብሏል፡- «የጽድቁንም መምጣት አስቀድመው የተናገሩትን ገድሏቸው» /ሥራ. ፮፤፶፪/

ምናልባት ጽድቅ ሲል በተለይም ሀብታሞቹ አይሁድ የገደሉዋቸውን እንደ ቅዱስ እስጢፋኖስ፣ የዘብዴዎስ ልጅ ያዕቆብን ማለቱ ነው። ምናልባትም በነቢያት መንፈስ ስለራሱም እየተናገረ ነው። ሲገድሉት አልተቃወማቸውምና ጽድቅም ብለው ጠርተውታል።

ጨቋኝ ስለሆኑ ባለጠጋዎች አማኞች ሊኖራቸው የሚገባ አቋም

«እንግዲህ ወንድሞች ሆይ፤ ጌታ እስኪመጣ ድረስ ታገሡ» የጌታ ዳግም ምጽዓት ክርስቲያኖች መከራን እንዲታገሡ የሚያደርጋቸው ኀይል ነው። መከራቸውን ወደ ደስታ

ያሸጋግርላቸዋልና። የደስታቸውም ምንጭ ይሆናልና። እሳቱ፤ መከራ መስቀሉ፤ ከተራቡ አራዊት ጋር መታገሉ፤ አጥንታቸው መሰበሩ፤ ዕንባቸው ይህ ሁሉ መከራ ፍጻሜው ደስታ ነው።

ሰማዕቱ ቅዱስ አግናጤዎስ ዘአንጾኪያ እንዲህ ይላል፡- የፍርድ ቀንን ታላቅነት የሚመለከት አማኝ በእግዚአብሔር ጸጋ ቀኑ ይደርስ ዘንድ ይታገላል። የምርት ቀንን በትጋት እንደሚጠብቅ እንደሚናፍቅም ገበሬ ነው።

«እነሆ ገበሬው የፊተኛውንና የኋለኛውን ዝናብ እስኪቀበል ድረስ እርሱን እየታገሠ፤ የከበረውን የመሬት ፍሬ ይጠብቃል። እናንተ ደግሞ ታገሡ፤ ልባችሁንም አጽኑ የጌታ መምጣት ቀርቧልና» /ቁ. ፯፤፭/

ገበሬው ለፍሬ ቀን ሲል የፊተኛውንና የኋለኛውን ዝናብ በትዕግሥት ይጠብቃል። ዘሩ እንዲያፈራ የሚያደርገው ነውና። በተመሳሳይ ሁኔታ የጌታን መምጣት መጠበቅ እግዚአብሔር የሚሰጠንን በረከት ሁሉ ለመቀበል ይረዳል። በብሉይ ኪዳንና በሐዲስ ኪዳን ወራት የሰጠንን በረከት ሁሉ ይዞ ይታገላል። የጋብቻው ቀን በቀረበ መጠን ሙሽሪት ወደሙሽራዋ ትመለከታለች። ለሠርግ ቀን ራሷን አዘጋጅታ በስጦታዎቹ ሁሉ አምራ፤ ተውባና ደምቃ። ራሳችንን ንጹሕ አድርገን ለሙሽራው እናቅርብ። ለሠርጉ ቀን መከራን ጠንካራ በሆነ ልብ እንቀበላለን። ሐዋርያው እንዳለው ያለምንም ማወላወል።

«እናንተ ደግሞ ታገሡ ልባችሁን አጽኑ የጌታ መምጣት ቀርቧልና» /ቁ. ፰/

ቅዱስ አትናቴዎስ ሐዋርያዊ፡- «ለሕዝቡ ደብዳቤ ሲጽፍላቸው መከራን የሚቀበል ማነው? ምንም እንኳን አስቸጋሪ ቢሆንም እጅግ ጣፋጭ ነው። ምንም እንኳን የመንግሥቱ

መንገድ ጠባብ አስቸጋሪ ቢሆንም የሚመራው ወደ ሕይወት ነው። ሰው ቆርጦ ሲገባበት ሰፊና የተመቸ ሆኖ ያገኘዋል ይላል። የተለማመዱት የሔዱበትም ወገኖች ለዚህ ነገር ምስክር ናቸው።» በመንገድ ላይ ሰዎች እንዲህ ሊሉ ይችላሉ «ወደ ወጥመድ አገባኸን፤ በጀርባችንም መከራን አኖርህ በራሳችን ላይ ሰውን አስረገጠኸን በእሳትና በውኃ መካከል አለፍን» /መዝ. ፳፮፤፲፪/ አማኝ የመንገዱን ጣፋጭነት ከቀመሰው በኋላ ትዕዛዛቱን ማሟላት ይቻላል።

«ወንድሞች ሆይ እንዳይፈረድባችሁ እርስ በርሳችሁ አታጉረምረሙ፤ እነሆ ፈራጅ በደጅ ፊት ቆሟል» /ቁ. ፱/

ስለበቀል አትለምኑ ይህ የጻፈው ሥራ ነውና ፈራጅ በደጅ ቆሟል። የጌታ ቀን ቀርቧል። አሁን ጊዜው የበቀልና ሌሎች እንዲጣል የሚደረግበት አይደለም። ነገር ግን የድኅነት ጊዜ ነው። አሁን በእግዚአብሔር ፍቅር ውስጥ የምንሸሸገበት ወራት ነው። በወንድሞቻችን ፍቅር ውስጥ የምንደበቅበት ጊዜ ላይ ነን። እንዲህ ከሆነ እኛም እንድናለን ሌሎችም እንዲድኑ እንተጋለን። ከአዳም ጀምሮ እስከዚች ቀን ድረስ ያለ የሰው ልጆች ሁሉ ይሞታሉ። በእግዚአብሔር ጸጋ በፍቅር ፍጹምነትን ያገኙ ወገኖች ከቅዱሳን ጋር ቦታ /አገር/ አላቸው። በመንግሥቱም ይገለጣሉ «ሕዝቤ ሆይ ና ወደቤትህ ግባ፤ ደጅህን በኋላህ ዘጋ ቁጣ እስኪያልፍ ድረስ ጥቂት ጊዜ ተሸሸግ» /ኢሳ. ፳፮፤፳/

ነቢዩ ሙሴ በተራራው ላይ ፵ መዓልትንና ፵ ሌሊትን በጾምና በትሕትና ሲያሳልፍ እግዚአብሔር እንዲህ ታለው። «ተነሥተህ ፈጥነህ ከዚህ ውረድ ከግብፅ ያወጣኻቸው ሕዝብህ ረከሰዋል። ፈጥነው ካዝዘኻቸው መንገድ ፈቀቅ ብለዋል። ቀልጦ

የተሠራ ምስልም ለራሳቸው አድርገዋል። እግዚአብሔርም ይህ ሕዝብ አንገተ ደንዳና ሕዝብ እንደሆነ አይቻለው። አጠፋቸው ዘንድ፤ ሰማቸውን ከሰማይ በታች እደመስስ ዘንድ ተወኝ» /ዘጸ. ፱፥፲፪-፲፬/ አለው። ነቢዩ ሙሴም መለሰ «አሁን ይህንን ኃጢአታቸውን ይቅር በላቸው ያለዚያ ግን ከጻፍኸው መጽሐፍህ እባክህ ደምስሰኝ አለ» /ዘጸ. ፴፪፥፴፩/ እንደምን ያለ ታላቅ ፍቅር ነው! እንደምን ፍጹምና አስደናቂ ነው? ባሪያ በጌታው ፊት ቆሞ ስለ ወገኖቹ ምሕረትን መጠየቅ፤ ከሕይወት መጽሐፍ ስሙ እንዲደመስስ ሁሉ ጠየቀ። በተመሳሳይ ሁኔታ እኛም ለእያንዳንዱ ኃጢአተኛ ትሕትናን እንዲያድላቸው እንለምን። ስለዚህ ለእግዚአብሔር ፈቃድ የሚታዘዙ መሆን ይቻላቸዋል።

«ወንድሞች ሆይ የመከራና የትዕግሥት ምሳሌ የሆኑትን በጌታ ስም የተናገሩትን ነቢያትን ተመልከቱ» /ቁ. ፰/

ቅዱስ ያዕቆብ እንዲህ በማለት ይወቅሰናል «ወንድሞች ሆይ ሙሽራውን መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስን ወይም የአዲስ ኪዳን ሰዎች መከተልን ሳልቻላችሁ የብሉይ ኪዳንን ዘመን ሰዎች ለምን አትከተሏቸውም? ነቢያት በምሳሌው፤ በራዕይ በትንቢት መንፈስ አዩት። ነገር ግን ስለሚመጣው ነገር ከአይሁድ መከራን ተቀበሉ። እኛ ግን ነቢያት የሞቱለትን፤ ሊመለከቱ የወደዱትን አየነው። ከእርሱም ጋር በላን ጠጣንም። ለእኛ የተደረገልን ነገር የሚመጥነን አይደለም»።

ቀናት እያለፉ የምንገኘው በመጨረሻው ሰዓት ላይ ነው። ተስፋችን በጨመረ ቁጥር መከራን ለመቀበል እንዘጋጅ።

«እነሆ በትዕግሥት የጸኑትን ብፁዓን እንላቸዋለን፤ ኢየሱስ እንደታገሠ ሰምታችኋል። ጌታም እንደፈጸመለት አይታችኋል። ጌታ እጅግ የሚምር የሚራራም ነውና» /ቁ. ፲፬/

ኢየሱስ « በምድር ላይ የሰው ሕይወት ብርቱ ሰልፍ መሆኑን ተናግሯል» ኢየ. ፯፥፩/ ቅዱሳን በመከራና በፈተና ነጥረው ወጥተዋል። እያንዳንዱ ሰው እንደሥራው ሽልማቱን ይቀበላል። እግዚአብሔር በነቢዩ በኤርምያስ አድሮ እንዲህ ብሏል «እኔ እግዚአብሔር ለሰው ሁሉ እንደመንገዱ እንደ ሥራው ፍሬ እስጥ ዘንድ ልብን እመረምራለሁ ኩላሊትንም እፈትናለሁ።» /ኤር. ፲፯፥፰/

ቅዱስ አትናቴዎስ ሐዋርያዊ እንዲህ ይላል፡- «ፈተና ጻድቁን ይረዳዋል፤ ኢየሱስ በፈተናው እሸናፊ ሆኖ መውጣት የተቻለው ሰው ነው። ነገር ግን አልተጠራጠርም። እጅግ በጠናታ መመ ነገር ግን አላገራመረመም። የአካሉ ጥንካሬ ከዳው ፈቃዱ ግን አልደከመም። በመከራው ፍጹምነትን አሳይቷል። ፈተናና መከራ ኢየሱስን ማጥፋት አልተቻላቸውም»

ቅዱስ ዮሐንስ አፈወርቅ ኢየሱስ መከራን እንዴት በጽናት እንደተቀበለ ገልጿል። ሰይጣን በእኛ ላይ ሥልጣን አለው ብለው ለሚናገሩ ሰዎች የተሰጠ መልስ በሚለው ቡክሌት ጽፈዋለሁ። ከጽሑፌ መካከል የተወሰኑትን ለአብነት እጠቅሳለሁ።

1. ከድኑች ያነሠ ድኃ ሆኗል

ድኑች የተራቁቱት ከልብስ ነው። ኢየሱስም ራቁቱን ተቀመጠ። የነበረው ምልምል ገላውን ነው። እርሱንም ሰይጣን ከራስ ፀጉር እስከ እግር ጥፍሩ ድረስ በቁስል መታው። ድኑች ቢያንስ ራሳቸውን የሚያስጠጉበት መጠጊያ አላቸው። ኢየሱስ ግን ሁሉን አጥቶ ያለመጠጊያ ቀረ። ሌሎች ቢወቀሱ ኃጢአትን ሠርተው ነው። ኢየሱስ ግን ጻድቅና ትሑት እግዚአብሔርን የሚፈራ ሰው ነበር። ኢየሱስ የደረሰበት ነገር አንድስ ሰው እንኳን ሊሸከመው የማይችለው ም። መሬት ላይ እንኳን መቀመጥ

አይችልም ነበር የደጃው ጽናት።

2. በሥጋ የደረሰበት መከራ

የእርሱ ዓይነት በሽታን ማን ሊቋቋም ይችላል? እግዚአብሔር ኃይልንና ጽንዓቱን ከሰጠው ከኢየሱስ በስተቀር። መጥፎ ሽታ ዙርያውን ከብቦት ነበር። ሰውነቱ ቀስ በቀስ ወደመበሰበስ ተቀየረ።

3. የሕዝቡ ተግዳሮት

ጓደኞቹ ተውት፣ በቀን አደቀቁት ነፍሱንም ነዘነዟት።
/ኢዮ. ፱፥፩/

4. የልጆቹ ሞት

ዐሥሩን ልጆቹን አጣ ወጣት ሳለ ሁሉም ተወሰዱ። ዐሥሩ ልጆቹ ጸድቅ ነበሩ። የተፈጥሮ ሞትን የሞቱ አይደለም። ጓደኞቹን ይቅርታ የሌላቸው ይላቸዋል። «ወንድሞችን ከእኔ ራቁ፣ የሚያውቁኝም አጥብቀው ተለዩኝ። ዘመዶቼ ተቋረጡ፣ ወዳጆቼም ረሱኝ። ቤተሰቦቼና ቤቶች ባሪያዎቼ እንደመጸተኝ ቆጠሩኝ። በዓይናቸው እንደእንግዳ ሆንኩ። ባሪያዬን ብጠራ፣ ባፌም ባቆላምጥ አይመልስልኝ» /ኢዮ. ፲፱፥፲፬-፲፯/

5. የሕልም ፍርሃት

በሌሊት እረፍት አልነበረውም። በቀን ከሚደርስበት መከራ በበለጠ የሌሊቱ ፍርሃት ከባድ ነበር «አንተ በሕልም ታስፈራራኛለህ፣ በራእይም ታስደነግጠኛለህ። ነፍሴም ከአጥንቴ ይልቅ መታነቅንና ሞትን መረጠኝ» /ኢዮ. ፯፥፲፬/። እናንተ እርሱ ኢየሱስ ነው ብትሉኝ መልሴ ከእርሱ የበለጠ መከራን

ልትሸከሙ ትችላላችሁ የሚል ነው። ኢየሱስ ከጸጋ ኪዳን በፊት የነበረ ጸድቅ ነው። መንፈስ ቅዱስ ገና አልተሰጠም ነበር። በሰው ሁሉ ዘንድ እርግማን ነበር፤ ሞት አስፈሪ ነበር።

እኛ ግን በታላቅ ደስታ ሆነን ምስጋናን ብናቀርብለት ታላቅ ነገር ነው። ምስጋናን ከፍርሐት ነጻ ሆንን ማቅረብና በፍርሐት ውስጥ ሆኖ ማቅረብ የተለያዩ ነገሮች ናቸው። በመከራ ውስጥ ሳለ ኢየሱስ እንዲህ ብሎ አምላኩን አመሰግነ «ራቁቴን ከእናቴ ማገፀን ወጥቻለሁ ራቁቴንም ወደዚያ እመለሳለሁ፤ እግዚአብሔር ሰጠ እግዚአብሔርም ነሣ፡ የእግዚአብሔር ስም የተባረከ ይሁን» /ኢዮ. ፩፥፳፩/ ኢየሱስን በየትኛው ሁኔታው ሳለ ነው የምታመሰግኑት ንገሩኝ?

በጎቹ፣ ግመሎች፣ ፍየሎቹ፣ ልጆቹ ባለብት ሁኔታ የነበረውን ኢየሱስ ወይንስ እግዚአብሔር ሰጠ እግዚአብሔር ነሣ ባለበት ሰዓት የነበረውን ኢየሱስ? ሰይጣን ኃብታችን ንብረታችን የሚቀማን ብቻ አይደለም እጃችንን ባዶ ካስቀረን በኋላ በዚህ ምክንያት እግዚአብሔርን እንድንረግም ያስገድደናል።

ቅዱስ ዮሐንስ አፈወርቅ እንዲህ ይላል፡- ኢየሱስ እንዳደረገ ለጊዜው የሚመጣብህን ፈተና በጽናት ታገሥ። ጊዜያዊ የሆኑ ቁሳቁሶችን ተስፋ አታድርግ፣ ለትዕግሥትህም ሽልማት ነው ብለህ አታስብ። ነገር ግን ዘላለማዊውን ኃብት ተስፋ አድርግ እርሱን ስትፈልግ እግዚአብሔር ከፊት ፊትህ ይሔዳልና።

«ከሁሉም በፊት፣ ወንድሞቼ ሆይ፣ በሰማይም ቢሆን በምድርም ቢሆን በሌሎች መካከልም ቢሆን በምንም አትማሉ ነገር ግን ከፍርድ በታች እንዳትወድቅ ነገራችሁ አዎን ቢሆን አዎን ይሁን አይደለምም ቢሆን አይደለም ይሁን» /ቁ. ፲፪/

መሐላ በተወሰነ ነገር ላይ እግዚአብሔርን ምስክር አድርጎ መጥራት ነው። የሕይወት ምስክርነታችን ከመኃላችን በበለጠ ጠንካራ ይሁን። ሐፍረት የሌለው ሰው ከእናንተ መሐላን ቢጠብቅ ነገራችሁ አዎ ወይም አይደለም ይሁን።

ፈጽማችሁ አትማሉ። ቅዱስ ያዕቆብ በሰማይና በምድር እንዳንምል ከልክሎናል። በዚህም ምክንያት ለፍጥረት ከፈጣሪ በላይ የሆነ ነገርን አንሰጥም። «ሰዎች ለማስረዳት ይምላሉና ለማስረዳት የሆነው መሐላ የሙግት ሁሉ ፍጻሜ ይሆናል» /ኢዮ. ፮፥፲፫/

ቅዱስ ቄርሎስ ዘእስክንድርያ እንዲህ ይላል፡- «ሁሉም ፍጥረታት በሰማይም በምድርም ያለው ሁሉ ከእግዚአብሔር ዙፋን እስከ አንዲቱ ጸጉራችን ድረስ በመለኮታዊ ፈቃድ የሚታዘዙ ናቸው»። ስለዚህ በሰማይና በምድር የሚምል ወይም በኢየሩሳሌምና ወይም በአለቆች ፊት መማል በእግዚአብሔር ፊት መማል ነው። ምናልባት እንዲህ ብላችሁ ልትጠይቁ ትችላላችሁ መላህን ለጌታ ስጥ ተብሎ ተጽፋል /ማቴ. ፩፥፱ ታዲያ ጌታና ቅዱስ ያዕቆብ ስለምን መላን ከለከሉ?

የቅዱስ ዮሐንስ አፈወርቅ አሳብ

1. የመሐላን አደገኛነት እንዲህ በማለት ይገልጻል፡- «መኃላህ በቁጣ መኃል ሊሆን ስለሚችል ሰይጣን ዓላማውን ለመፈጸም ይጠቀምበታል። ቁጣችን ሲበርድ የተገደድንበትን ነገር እንተዋለን በዚህም ምክንያት እንበድላለን»።

2. በሥጋዊ ምኞትና በደስታ መካከል ሳለ አንድ ሰው መንገዱን ሊሥት ይችላል። ልክ እንደ ወለተ ሄሮድያዳ የፈለገችውን ሁሉ እንደምትቀበል ንጉሥ ሄሮድስ በቅዱስ ዮሐንስ መጥምቅ ላይ እንደፈጸመው ታላቅ ስሕተት ዓይነት ስሕተት ይፈጽማል።

3. መልካም ነገርን ለመፈጸም እንኳን አንድ ሰው የሚምልበትን ነገር ባለማወቅ ሊምል ይችላል። ንጉሡ ዮፍታሄ እንዳደረገው ጦርነቱን በአሸናፊነት ቢወጣ አስቀድሞ የሚያገኘውን ማንኛውንም ነገር የተቃጠለ መሥዋዕት አድርጎ ለእግዚአብሔር እንደሚያቀርብ ቃል ገባ። በመላው ምክንያት ሴት ልጁን አሳልፎ ሰጠ።

የቅዱስ አውግስጢኖስ አሳብ

መኃላ በራሱ ኃጢአት አይደለም። እግዚአብሔር በሚከተሉት ነገሮች ምክንያት እንዳንምል አዝዞናል።

ሀ. ለምድራዊ ጉዳዮች በእግዚአብሔር ስም እንዳንምል አዝዞናል።

ለ. እውነት ለሆኑ ነገሮች መሃላን የተለማመደ ሰው እውነት ሳልሆነም ነገሮች መማሉ አይቀርም።

ሐ. ሐዋርያው በተወሰኑ አስፈላጊ ጉዳዮች ምክንያት ምላል /ገላ. ፩፥፳፣ ፪ኛ ቆሮ. ፲፬፥፴፬፣ ሮሜ. ፩፥፲፱/ ይህንንም ያደረገው

መ. ሌላ ጉዳይ ሳይሆን ለሕዝቦች ድኅነት ሲል ነው።

ሠ. ዓላማው ለስብከትና አገልግሎትን ለመወጣት ነው።

ረ. እግዚአብሔር የተወሰኑ እውነቶችን ለመናገር መላን ጨምሯል

ሰ. መሐላ የኛን ንግግር እውነተኛነት የሚያረጋግጥ ሳይሆን ስለሰዎች ድካም የሚነገር ነው።

አንደበት መኃላን ከጀመረ እውነተኛ በሆነው መሐላና ሐሰተኛ በሆነው መካከል ድንበር ማበጀት ስለማንችል እግዚአብሔር ፈጽሞ ከልክሎናል።

በማንኛውም ሁኔታ የአማኞች አቋም

1. በካህን ጊዜ

«ከእናንተ መከራን የሚቀበል ማንም ቢኖር እርሱ ይጸልይ» /ቁ. ፲፫/

በማንኛውም ሁኔታና አስቸጋሪ ነገር መካከል ልንመለከት የሚገባን ጌታችን መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስን ነው። በደስታ ጊዜ፣ በካህን ጊዜ፣ በሕመምም ጊዜ፣ በኅጢአት መካከልም ሳለን። ቅዱስ ኒሎስ እንዲህ ይላል፡- «ጸሎት ለነፍሳችን እንደመድኃኒት ነው» ክርስቲያን መከራው ከእግዚአብሔር ጋር የሚያገናኘው መሆን ይኖርበታል። በቅዱስ ጳውሎስ ሕይወት እንዲህ የሚል ነገር ተጽፏል «አንድ ቀን እንጨት በመሰብሰብ ላይ ሳለ እሾህ እግሩን ወጋው የኅጢአትን እሾህ ከባድነት አስታወሰ። የጌታችን መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ መከራ በማስታወስ አጋጣሚውን ተጠቀመበት። ረጅም ሰዓት በዕንባ ይጸልይ ነበር። እሾሁን ከእግሩ ላይ ማውጣት እንደነበረበት ዘንግቶታል»። ከቅዱሳን አንዱ እንዲህ ይላል፡- «በእኛ ላይ ካደረገው የተትረፈረፈ በረከት መካል አንዱ እግዚአብሔር ሰውን በመከራ መካከል እንዲያልፍ መፍቀዱ ነው»። እግዚአብሔር የጸሎትህ መልስ በቀጥታ ባይሰጥህ አትዘን አትጨነቅም፤ እግዚአብሔር በጸሎት የተጋህ እንድትሆን በማሰብ ነው። በእርሱ ፊት የምትቆምበትን ጽናት ያላብስጋል። በእግዚአብሔር ፊት ቃልን ለመናገር ከመቆም የበለጠ ክብር ምን ልትነግሩኝ ትችላላችሁ?

2. በደስታ ጊዜ

«ደስ የሚለው ማንም ቢኖር ይዘምር» /ቁ. ፲፫/

በደስታ መካከል በምንሆንበት ጊዜ ጌታችን መድኃኒታችን ኢ

የሱስ ክርስቶስን መዘንጋት የለብንም። ነገር ግን አጋጣሚውን እግዚአብሔርን ለማመስገን እንጠቀምበት። መጽሐፍ ቅዱስ ልክ እንደነቢዩ ዳዊት መዝሙርና እንደሙሴ ምስጋና እንደ ሠለስቱ ደቂቅ /እናንያ፣ አዛርያና ማሳኤል/ ምስጋና እግዚአብሔርን ለማመስገን የሚውል ክፍል አለው። ቅድስት ቤተ ክርስቲያን ልጆቿ መንፈሳዊ መዝሙርን ይዘምሩ ዘንድ አዘጋጅታለች። በተለያዩ ጊዜ የሚያገለግሉ ከቅዱሴ በፊት፣ በቅዱስ ሥጋውና በክብር ደሙ ጊዜ፣ በቅዱሳን በዓላት ቤተ ክርስቲያን ዜማቸው ልብን የሚመስጥ መዝሙራት አሏት።

ዘማሪው አንድን አንቀጽ ይዘምራል፤ ጉባኤው ይከተላል። በሰፈር፣ በውጭ በገበያ በታዎች ልብን በእግዚአብሔር ፍቅር እንዲሞላ የሚያደርጉ መዝሙራትን እንሰማለን።

ምክንያቶቹን መቁጠር የሚቻለው ማነው? ልባችን የሚቀልጥበትን ምክንያት የተወሰኑ ምሳሌዎችን ልናነጩ እንችላለን። አንዳንድ ጊዜ አንድ አንቀጽ አንሥቶ መዘመር ወደ ጠንካራ ጸሎት ሊመራን ይችላል። አንዳንድ ጊዜ በኅብረት የሚፈሰው ዜማ ሰነፍ የሆነ አእምሮን ይቀስቅሳል። አንዳንዴ አንዱ የሚዘምረው መዝሙር የብዙዎችን ልብ ያነቃቃል።

እበ ምኔት ይሰሐቅ እንዲህ ይላል፡- «በሰላምና በጸጥታ ሁኔታ ጸልይ፤ በመረዳትና በደስታ ሆነህ ዘምር፤ በሰማይ ላይ እንደሚንሣፈፍ ክንፍ እንዳለው ንሥር ትሆናለህ። ከመዝሙራት መዘመር የሥጋን ፍላጎት ይቆጣጠራል። ልብን ጸጥ ያሰኛል። ጸሎት በሥራህ ሁሉ አዋቂና ጥበበኛ እንድትሆን ያስችልሃል ከመዝሙራት መዘመር ሰማያዊ ጥበብ ነው። ከመዝሙራት የመዘመር ጥበብ ካልተሰጠህ ስለእርሱ ለምን እግዚአብሔር ይህንን ጸጋ ያድልሃል»

ስለ ሕሙማን ጸሎትና ስለ ንስሐ

«ከእናንተ የታመመ ማንም ቢኖር የቤተ ክርስቲያን ቀላውስትን ወደ እርሱ ይጥራ፤ በጌታም ስም እርሱን ዘይት ቀብተው ይጸልዩለት። የእምነት ጸሎትም ድውዩን ያድናል። ጌታም ያስነወዋል፤ ኃጢአትም ሠርቶ እንደሆነ ይሠረዳል። እርስ በርሳችሁ በኃጢአታችሁ ተናዘዙ፤ ትፈውሱም ዘንድ እያንጻንዱ ስለሌላው ይጸልይ የጸድቅ ሰው ጸሎት በሥራዋ እጅግ ኃይልን ታደረጋለች። /ቁ. ፲፬-፲፰/»

ቅድስት ቤተ ክርስቲያን እንደ እናት ለልጆቿ ርኅሩኅ ናት። ፍላጎታቸውን ሁሉ ታሟላለች። በሰላምና በደስታ ጊዜ ብቻ አይደለም። ነገር ግን መስቀልም በሚሰሙበት ጊዜ ጭምር እንጂ። ምእመናን ከታመሙ ከቤተ ክርስቲያን አባቶች መካከል ይጥሩ። ቀደምት አባቶቻችን ለሕሙማን የሚደርስ ጸሎትን አዘጋጅተውልናል። መንፈስ ቅዱስ ይህንን ጸሎት ይቀበላል። አስቀድመን ከተናገርናቸው መካከል የተወሰኑ ነጥቦችን እናንሣ፡-

1. ጸሎቱ የሚደርሰው የታመመው ሰው ለነፍሱ ድኅነትን ያገኝ ዘንድ ነው። መንፈሳዊ የሆነ ፊውስን ያገኝ ዘንድ የታመመው ሰው ይቅርታን ያገኝ ዘንድ የሚያስችሉ የጸሎት ክፍሎች በቅዱሳት መጻሕፍቶቻችን ሁሉ አሉ።

2. ቅድመ ሁኔታው፡- ሰው ንስሐ መግባትና ከኃጢአት ፈውስ እንዲገደዝ መቻል፤ ደዌ ሥጋንና ደዌ ነፍስንም ማለምም ነው። «እርስ በርሳችሁ በኃጢአታችሁ ተናዘዙ» ይህ የታወቀ ነው። የሚናዘዘው የታመመው ወገን ነው። ንስሐውም የሚቀበለው ካህኑ ነው ካህኑ ለበሽተኛው ኃጢአቱን አይነግርም።

ቅዱስ አውግስጢኖስ እንዲህ ይላል «መምህር

እንደሚያስተምር ተማሪው እንደሚማር የታወቀ ነው። በተመሳሳይ እርስ በርሳችሁ ተፈዋወሱ» ሲል ዶክተር ሕክምናው የሚሰጥ በሽተኛው መድኃኒትን የሚቀበል መሆኑ የታወቀ ነው።

3. «በጌታ ስም ዘይት ቀብተው ይጸልዩ»። ምስጢሩ ተፈጻሚ የሚሆነው ስለ ካህኑ ጽድቅ አይደለም፤ ነገር ግን በካህኑ አድሮ የሚሠራ እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ ነው። በመጀመሪያ በምስጢራቱ አስፈላጊነት ላይ ማመኑ አስፈላጊ ነው። «የእምነት ጸሎት ድውዩን ያድናል ጌታም ያስነሣዋል»። ቤተ ክርስቲያን እንደ ክርስቶስ ሙሽራነቷ በሙሽራዋ መንፈስ ልጆቿን ከፍ ከፍ ታደረጋለች። ነገር ግን ሁልጊዜም የምታስቀድመው የእግዚአብሔርን ፈቃድ ነው። ሕመሙ ለበሽተኛው ጥቅም ሲባል የተደረገ ሲሆን ይችላል። ምንም እንኳን ለኃጢአቱ ሥርየትን የሚያገኝ ቢሆንም ይህ በሽታ ለበሽተኛው ጥቅም ሲባል የሚደረግ ነው። ስለዚህ ቤተ ክርስቲያን እንዲህ በማለት ትጸልያለች። የመበለቲቱን ልጅ ከሞት ያስነሣኸው ሆይ፤ አልዓዛር

4 ቀን በመቃብር ከቆየ በኋላ እንዲነሣና በሰዎችም መካከል እንዲመላለስ ያደረግኸው ሆይ፤ በመለኮታዊ ሥልጣንህ ከአራት ቀን በኋላ ባርያውን ከኃጢአት ሞት አስነሣኸው። አንተ እንዲነሣ አዘዝህ። ረዳኸውም። በቀረው የሕይወት ዘመኑ እግዚአብሔርን እያመሰገነ ደስተኛ ሆኖ ይኖር ዘንድ ፈቀድክለት። አሁንም ባርያዎችህን ከኃጢአት ሞት አንሣን። ሕይወታችንን ለመውሰድ ፈቃድህ ከሆነ በመላእክትህ እጅ ይሁን፤ ሰይጣን ከእጃቸው ነጥቆ ሊወስዳት አይቻለውምና።

4. ቅዱስ ያዕቆብ የእምነት ምሳሌን አስቀምጦልናል። በተመሳሳይ ሁኔታ የብሉይ ኪዳን የእምነት አርበኞችን እያነሳ

ደካሞችን ይወቅሳል። ኤልያስ ሰማይ ዝናብን እንዳትወርድ ከለከለ /፩ኛ ነገ. ፲፰/ ኤልያስ ማን ነበር? እንደ እኛ ድካም የሚሰማማው ሰው አልነበረምን? ነቢዩ ዝናም እንዳይዘንብ የከለከለው ለበቀል አልነበረም የእግዚአብሔርን አምልኮ የዘነጉ ሰዎችን /ዝንጋኤ/ ልቡና ያደረገባቸውን ሰዎች ወደ አምልኮተ እግዚአብሔር ለመመለስ ነበር። እግዚአብሔር የኤልያስን ጸሎት ሰምቶ ሰማይን ለጎመ። ቤተ ክርስቲያን ለታመሙ ሰዎች በክርስቶስ ስም የምታደርሰው ጸሎት ምን ያህል ጠንካራ እንደሆነ መመልከት ትችላላችሁ። የታመመውን ሰው መጀመሪያ የምትሰጠው ፊውስ የመንፈስ ነው። ቀጥሎ የሥጋ በብሉይ ኪዳን ዘመን የነበሩ ሰዎች ጌታችን እንዲህ ወይም እንዲያ ጸልዩ ብሎ አላስተማራቸውም። ጸሎታቸው ኀይል እንደነበረው እንመለከታለን። የዳንኤል ጸሎት የአናብስትን አፍ መዝጋት ችሏል። የክርስቲያን ጸሎት ምን ያህል ጠንካራና መልስ የሚያሰጥ መሆኑን ትመለከታላችሁ። የብሉይ ኪዳን ዘመን ሰዎች ጸሎት የተራቡ ሰዎች ትኩስ ሕብስት እንዲመገቡ አስችሏል። /፪ኛ ነገ. ፩፡፱፻-፵፬/ መከራን ሊሸከሙ የሚችሉባት ጉልበትን አጎናጽፏል። ጸሎት የበጎነት ስጦታዎችን ኮትኩታ ታሳድጋለች።

ጠርጦለስ እንዲህ ይላል። አንድ ሰው ክፉ የኃጢአት አሳብ እየተመላለሰበት ቢቸገር ለራሱ ይጸልይ። ነገር ግን ኃጢአትን የሠራ ከሆነ የቤተ ክርስቲያን አባቶች ጸሎት ያስፈልገዋል። ከቤተ ክርስቲያን አባቶች አንዱ እንዲህ ይላል። ሰው ሕመም የሚጎበኘው ከሆነ ወደ ቤተ ክርስቲያን ለመሔድ መቸኮል አለበት። የክርስቶስን ሥጋና ደም ይቀበል። የቤተ ክርስቲያን አባቶች ዘይት ይቀቡት። ካህኑና ዲያቆኑ በክርስቶስ ስም ይ

ጸልዩለት። ይህንን ካደረገ የሚያገኘው የእካል ጤንነትን ብቻ አይደለም ለኃጢአቱም ሥርዐትን ነው እንጂ።

ጌታችን በሕይወትዘመኑ ያለ ኃጢአት ተመላለሰ። ስለዚህም የሚከተለውን ምሳሌ አስቀምጦልናል። ከኃጢአት የተለየ ሰው ካለ ለእኛ ኃጢአት ሊጸልይልን ይገባል። እኛም እርስ በርሳችን እንዳችን ለሌላችን ኃጢአት ምን ያህል መጸለይ ይገባናል። ጌታ ኃጢአትን የማያውቀው እኛን የበደልነውን ወገኖች ይቅር ካለን እኛም እርስ በርሳችን ምን ያህል ይቅር ልንባባል ይገባን ይሆን? ምክንያቱም ምንም ዓይነት ኃጢአት ሳንሠራ በምድር ላይ መኖር አይቻለንምና።

ቅዱስ አውግስጢኖስ እንዲህ ይላል። «የጻድቅ ሰው ጸሎት ውጤታማ እንድትሆን የሚያደርግ ሁለት መንገድ አለ። የመጀመሪያው አንድ ሰው የጌታን ትእዛዛት በመጠበቅ በሥራ የታጀበ ስጦታን እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ ማቅረብ ሲቻለው ነው። ስለዚህ ጸሎቱ ባዶ የቃላት ጋጋታ አይሆንም፤ ያለ ትርጉምም አይናገርም። ኀይል ያለውና ሕያው ይሆናል እንጂ። የጸሎት እውነተኛ መሠረቱ ትእዛዛቱን በፍቅር መፈጸም ብቻ ነው። ይህ ሁኔታ የሚጸልየውን ሰው ጸሎት ኀይል ያለው ያደርገዋል። ሁለተኛው መንገድ የጻድቅን ሰው የጸሎት በረከት የሚፈልግ ሰው የጸሎት ተግባር እያሟላ እንደሆነ እንመለከታለን። ከምንም በላይ ሕይወቱን በትክክል እየመራ እንደሆነ እንመለከታለን።

ሰው ከክፉት መንገድ ወጥቶ ወደ በጎነት መንገድ ካዘነበለ በጻድቅ ሰው ጸሎት እጅጋ ተጠቃሚ ይሆናል። ኤልያስ ሶስት

ዓመት ከ፩ ወር ሰማይ ዝናብን እንዳያወርድ ለመነ። ሐዋርያው ቅዱስ ያዕቆብ ራሱን ከነቢያት ዝቅ አድርጎ እንመለከተዋለን። ሶስት ዓመት ከሰድስት ወር የሚያመለክተው ሐሳዊ መሲህ በምድር ላይ የሚሰለጥንበትን ወራት ነው። ታላቁ ዓመት እንደገናም ሦስቱን የታሪክ ዘመናት ያመለክታል። ዘመነ አበው፣ ዘመነ ነቢያትንና ዘመነ ሐዋርያትን። በዚህ ሥፍራ የተገለጸው ተአምር /ሰማይን መለገም/ እምነት የሌላቸው ወገኖች ጋር በሚደረገው ግብ ግብ ያለ መሠልቸት እንዲጓዙ ለማደፋፈር የተገለጠ ነው። ልክ እንደ ነቢዩ ኤልያስ አንድ ሰው እንኳን በእምነትና በጽድቅ ቢጸልይ የብዙ ሰዎችን አእምሮ ወክሎ የሚቀርብ ጸሎት ይሆናል።

ነቢዩ ቃል ተናገረ በድንገት አየሩ ሁኔታው ተቀየረ። ሰማይ ውኃን የማያንጠባጥብ ሆነ። በምድር ያለው ውኃ ሁሉ ደረቀ፣ ሁሉም ነገር በረሻ ሆነ።

ከወንድሞቻች መካከል አንዱ ከእውነት ቢያፈነግጥ፡-

«ወንድሞች ሆይ ከእናንተ ማንም ከእውነት ቢስት አንዱም ቢመልሰው ኃጢአተኛን ከተሳሳተበት መንገድ የሚመልሰው ነፍሱን ከሞት እንዲያድን፤ የኃጢአትንም ብዛት እንዲሸፍን ይወቅ» /ቁ. ፲፱፣ ፳/

ቅዱስ ያዕቆብ መልእክቱን የጨረሰው በዚህ አንቀጽ ነው። መልእክቱን የጻፈላቸውን ወገኖች ድክመት የሚያወጣ ብዙ ጉዳዮችን አንሥቷል። ማስተማርን መውደድን፣ ብዙ ማውራት መውደድን፣ ለኃብታሞች ፊት ማድላትን ነገር ግን መልእክቱን የሚያጠቃልለው የጠፋትን በጎች እንዲፈልጉ በመጠየቅ ነው። ለዚህም ምክንያቱ ነፍስን ከሞት መታደግ ትልቅ ዋጋን የሚያሰጥ በመሆኑ ነው። በስሕተት መንገድ የምትጓዝን

ነፍስ መመለስ አስፈላጊ ነው። እኛ የወንድሞቻችን ኃጢአት በሸፈንበት መጠን እግዚአብሔር የእኔን በደል ይሸፍናል። ከእውነት መንገድ ያፈነገጡ ወገኖችን በርኅራኄ በተመለከትን መጠን ጌታ ለእኛ ይራራል። በምሕረትና በእምነት ሁሉም ኃጢአት ሥርየትን ያገኛል። «በምሕረትና በእውነት ኃጢአት ትሠረያለች» /ምሳ. ፲፮፣፭/ በስሕተት መንገድ ተጉዘው የጠፉ ሰዎችን ለማዳን ፍላጎት ሊኖረን ይገባል።

ሰውን ከሥጋ ሞት የሚታደግ ወገን ምስጋናው ብዙ ከሆነ ሰውን ከዘላለም ከነፍስ ሞት የሚታደግ ወገንም እንደምን ምስጋናው አይበዛለት? በእግዚአብሔር ዓይን የሚያስደስት ነገር ኃጢአተኛን በንስሐ የእግዚአብሔር ወገን እንዲሆን ማስቻል ነው። ለእግዚአብሔር በዚህ ዓለም ካለው ነገር ሁሉ እጅግ የተወደደ ነገር የሰው ነፍስ ነው። በዚህ ዓለም ያለው ሁሉም ነገር ያልፋል። ይጠፋል የሰው ነፍስ ግን ዘላለማዊት ናት። ስለዚህ በዚህ ዓለም ጠበብቶች በላይ መራር የሆነ ልቅሶን እናልቅስ፤ እነርሱ የድንገትን ነገር ቸል ብለውታልና። ዓይነ ሥውር ሲወድቅ ብትመለከቱ እጃችሁን ዘርግታችሁ የምታነሡት አይደላችሁምን? ታዲያ ወንድሞቻችን አደጋ ላይ ሲወድቁ እየተመለከትን እንደምን ዝም ብለን እንመለከተዋለን።

ወደዘላለማዊ እሳት የመጣል አደጋ ተጋርጦባቸው መንፈሳዊ ፈውስ የሚያስፈልገው ሰው ባጋጠማችሁ ጊዜ ይህ ጉዳይ የእኔ ጉዳይ አይደለም አትበሉ እኔ ባለትዳር ነኝ ይህ የካህናትና የመነኮሳት ሥራ ነው አትበሉ።

መልሱልኝ ወርቅ የተሞላ ኮንቴይነር ብትመለከቱ

ሌሎችን እንዲወስዱት ትጠብቁታላችሁን? እንደ ቀማኛ ንሥሮች ትኩስ የወደቀን እንስሳ እንደሚቀራመቱ ሳይቀራ መቱት ለራሳችሁ ትወስዱታላችሁ? የወንድሞቻችሁ ድኅነት ለእናንተ የተወደደ ሀብት አይደለምን? ጌታ በሐዋርያቱ እንደበት የተናገራችሁ ቃል ይህ አይደለምን?

«ወንድሞች ሆይ ከእናንተ ማንም ከእውነት ቢለት አንድም ቢመልሰው ኃጢአተኛን ከተወደተበት መንገድ የሚመልሰው ነፍሱን ለሞት እንዳያድን የኃጢአትንም ብዛት እንዲሸፍን ይወቅ» ተብሎ የተጻፈ አይደለምን?

አንድን ሰው መለወጥ የሚቻላችሁ እንዴት ነው? ልክ በገበሬዎች እንደተዘራ ዘር ነው። አንዴ ዘሩን ይዘራሉ፤ ነገር ግን ዘሩ በትክክል ካልተጠበቀ ለዘላለሙ አያቆጠቁጥም። ገበሬው ዘሩን ካልጠበቀ ወፎች ሊለቅሙት ይችላሉ። ዘርን የሚበሉ ፍጥረታትም ጉዳት ሊያደርሱበት ይችላሉ። እኛም እንዲሁ ነን። በእኛ ውስጥ የተተከለውን ንጹህ የእምነት ዘር ቀጣይነት ባለው ጥንቃቄና ጥበቃ ጥቅም ላይ ካላዋልነው ሰይጣን በእኛ ውስጥ የተዘራውን መንፈሳዊ ዘር ነጥቆ ይወስደዋል።

በምድር ላይ የተዘራን ዘር ፀሐይ ሊያደርቀው ይችላል። ዝናብ እንኳን ቢጥልና ቢበቅልም አረም አንቆ ምግቡን እየተሻማ እንዳያድግ እንዲቀጭቁ ያደርገዋል። ስለዚህ ዘር መዝራቱ ብቻውን በቂ እንዳልሆነ እንመለከታለን። አዘውትሮ ወፎችን መጠበቅ አረሙን ማረም ድንጋያማ የሆነውን ሥፍራ በለም አፈር የመሙላት ከጥፋትም መጠበቅ ይኖርበታል። አፈሩን በተመለከተ ሁሉ ነገር የሚወሰነው በገበሬው ነው። ያለገበሬው አፈሩ ሕይወት አልባ ነው። ጉዳት ይደርስበታል። በመንፈሳዊ አፈር እንዲህ አይደለም። በመንፈሳዊ ጉዳዮች ሁሉም ሥራ

የመምህራን አይደለም። ግማሹ ጥረት የሚጠበቀው ከተማሪዎቹ ነው። ዘሩን መዝራት የመምህሩ ተግባር ነው። ሌሎችን ሁኔታዎች መጠበቅ የተማሪው ድርሻ ነው።

ቅዱስ ዮሐንስ አፈወርቅ አንድ ሰው ወደሞት ሲነዳ ብታዩት እርሱን ከሥጋ ሞት ማዳን ታላቅ ከሆነ ነፍሱን ከሞት የሚታደግ ሰውማ ምን ያህል ታላቅ ነገርን እንደሠራ መገንዘብ የሚያዳግት አይደለም ይላል። ኃጢአተኞች እንዲድኑ የሚሰብክ ወገን ነፍሱን ያድናል ምንም እንኳን የሰበካላቸው ወገኖች ባይድኑ እንኳን ሌሎች እንዲለወጡ ረጅም ጎዳን የተጓዘ ሰው የኃጢአት ሥርየትን ያገኛል።

ምስጋና ይሁን አንድ አምላክ ለሚሆን ለአብ ለወልድ ለመንፈስ ቅዱስ አሜን

አይሁድ አጥብቀው ይፈሩት ነበር። የልብሱንም
ጫፍ ለመንካት ይቸኩሉ ነበር ። በአንድ ወቅት
ጌታውን ክርስቶስን ይቃወም ዘንድ በቤተ መቅደስ
ጫፍ ላይ ሕዝቡ ሁሉ በሚያየው ሥፍራ ላይ አወጡት።
እንደ ቅዱስ እስጢፋኖስ ጸጋና ኃይልን ተመልቶ
ክርስቶስ በአብ ቀኝ ተቀምጦ አያለሁ አለ። ይህንን
ቃሉን ካዳመጡ በኋላ አንዳንዶች ሆሣዕና በአርያም
ብለው ጮኹ። ጸሐፍት ፊሪሳውያን ከመቅደሱ ጫፍ ወደ
ምድር ወረወሩት ። ከወደቀ በኋላ በጉልበቱ ተንበርክኮ
ስለ እነርሱ ይቅርታን ለመነ። ነገር ግን በድንጋይ
ወገሩት ። በ62 ዓ.ም ሰማዕትነት በተቀበለበት ሥፍራ
በቤተ መቅደሱ አጠገብ ተቀበረ።

ከመጽሐፉ የተወሰደ

\$10.00

Cover Design by Tigist Seifu Tel. 0922536526

ህትመት ፋር ኢስት ትሬዲንግ ኃ/አ.የተ.የግ.ማህበር 0111565352